

DI LI

TRUYỆN NGẮN DILI

Điệu Valse địa ngục

Tiếng chuông điện thoại cấp kỳ làm luật sư Thạch tỉnh giấc. Đầu dây bên kia có vẻ mừng rỡ "Vũ đây. Có một khách hàng mới cho anh. Vụ này phi anh không ai làm nổi."

Đúng 8 giờ sáng hôm sau luật sư Thạch có mặt ở văn phòng. Ông đảm nhiệm việc bào chữa cho các tội phạm hình sự. Thạch khét tiếng trong ngành vì độ rắn mặt, xử lý tình huống bằng mọi cách nhờ vào những kẽ hở trong luật pháp nhưng cái giá phải trả cho ông không rẻ chút nào. Vũ đặt xấp hồ sơ lên mặt bàn. Sắc mặt luật sư Thạch không thay đổi. Ở cái thành phố yên bình này, một vụ án hấp dẫn như vậy khiến ngay cả mấy đứa trẻ nít mặc đồng phục cũng bàn tán với vẻ hiểu biết. Gần 50 tuổi, luật sư Thạch vẫn sống một mình. Thạch say mê nghề nghiệp một cách lạnh lẽo và lạnh lẽo cắt đứt với bất kỳ người phụ nữ nào nhỏ lệ than phiền "Anh tìm đủ mọi cách để chạy tội cho cái bọn bất lương, vô nhân tính ấy. Cái gì cũng phải có nhân có quả chứ". Luật sư Thạch xem qua các thông tin mới nhất trên báo trong lúc chờ đợi đại diện của thân chủ. Một vụ giết người xảy ra tại nhà riêng của một cô gái trẻ. Nhưng cả nạn nhân lẫn bị cáo đều là khách. Người bị giết là bà P, giám đốc ngân hàng X, hung khí là một con dao tĩa hoa quả có dấu vân tay của người khách thứ hai, một thanh niên 27 tuổi, nghề nghiệp tự do. Suy luận logic rất đơn giản, một vụ xung đột do

mâu thuẫn tình ái dẫn đến va chạm. Đúng 9 giờ, một phụ nữ nhỏ bé xuất hiện. Bà ta quầng ngoài sáu mươi, nhưng nhìn kỹ thì có vẻ không đến vậy. Dường như những vất vả của cuộc sống thường nhật và nỗi đau mà bà đang gánh chịu khiến bà già đi hàng chục tuổi. Bà ta trông nghèo nàn, nhẩn nhện và suy sụp. Khi đối diện với Thạch trong phòng riêng, bà ta oà khóc "Mẹ con tôi trăm sự nhờ ông. Mẹ con tôi rất nhiều tiền, ông muốn bao nhiêu cũng được. Thằng Hùng nhà tôi nó non nớt trong khi con mẹ kia thì sành sỏi. Nó bị lừa ông ạ. Con mẹ ấy dâm dăng, quyến rũ một thằng chỉ đáng tuổi con mình rồi bừa vậy nó. Chắc chắn là nó làm cho thằng Hùng nhà tôi hoá điên" - "Khoan đã," luật sư Thạch chặn cơn xúc động của người mẹ lại và nói bằng giọng lạnh lẽo "Bà chỉ trả lời những gì tôi hỏi."

Cô gái trẻ trong ngôi nhà Pháp cổ

Luật sư Thạch luôn có những cách làm việc hoàn toàn khác với nguyên tắc thông thường. Ông không căn cứ theo logic của chuỗi sự kiện và những lớp lang bài bản của một luật sư nhà nghề. Phần lớn, trực giác khiến ông đánh hơi thấy chìa khoá của thành công. Ngôi nhà xảy ra vụ án rất dễ tìm, nằm ven hồ, khuất trong một khu phố yên tĩnh. Nó có cửa xanh lá cây, tường màu vàng, xây theo kiến trúc kiểu Pháp và đã tồn tại gần nửa thế kỷ. Chủ nhân của ngôi nhà, người liên quan đến vụ án mà báo chí nhắc tới liên tục vừa tạm thời được tị nạn tại ngoại, ra mở cửa đón ông.

Luật sư Thạch hơi chững lại, chỉ là vì bản năng nghề nghiệp, nữ chủ nhân khoảng 24 tuổi, khuôn mặt khiến người đối diện cho dù là bất kỳ đối tượng nào đều không muốn quay đi chỗ khác. Vẻ đẹp của cô giống hệt ngôi nhà, sang trọng, lịch lãm, cổ xưa và có một vẻ quyến rũ bí hiểm. Một âm thanh mơ hồ va chạm thính giác của người khách, là một bản nhạc. Nó nhẹ, da diết, lạnh lẽo, âm u như cất lên từ lối vào hoang hoải của một khu vườn bí mật. Cô pha trà, mở cánh cửa trông ra hồ và vẫn không vắn nhỏ nhạc. Căn

phòng khách xinh xắn, có cả thảm len và giấy bồi tường hoa văn xanh, chiếc lò sưởi cũ kỹ nay được tận dụng để cất toan và cọ vế. Cô ta là họa sỹ, hẳn nhiên rồi, thông tin này ông đã biết từ trước. Ông bắt chuyện "Bản nhạc gì hay quá, nhưng buồn?". Cô gái rót trà "Appassionata, của Secret Garden". Cô mím môi lại, để ngăn cái gì đó sắp trào ra. "Cô có thể kể lại trình tự", luật sư Thạch không để phí thời gian. Cô gái ngồi thẳng người trên băng ghế, nét mặt trở lại điềm tĩnh "Bà ấy đến, khi tôi và anh ấy đang nhảy. Bà ấy đã hoá điên khi nhìn thấy chúng tôi. Bà ấy chửi rủa, gào thét điên loạn, rồi chạy vào bếp tìm con dao tĩa quả và lao vào tôi. Anh ấy giằng ra được nhưng bà ấy đã mất hết lý trí, cứ thế lao thẳng vào lưỡi dao." - "Ở chỗ nào?" - "Ở đây". Cô gái chỉ vào khoảng không cạnh lò sưởi. Một thoáng sợ hãi, song nữ chủ nhân lấy lại bình tĩnh rất nhanh. "Cô là gì của anh ta?" - "Bạn gái, tất nhiên rồi" - "Người ta bảo bà kia mới là bạn gái của anh ta". Cô gái nhếch mép, vẻ khó tả "Chúng tôi yêu nhau, buổi tối nhảy với nhau ở đây và làm nhiều việc khác ở đây nữa" - "Cô kể cụ thể hơn đi." Vẻ chai sạn, sành sỏi trong vài giây biến mất, cô ta trở lại cảm giác suy sụp và xúc động lúc ban đầu "Anh ấy là tất cả những gì tôi có. Tôi mồ côi. Ngay cả họ hàng cũng không. Chỉ còn lại ngôi nhà này, của mẹ tôi để lại. Anh ấy là người tình cảm, tốt bụng, nội tâm, luôn sống vì người khác. Anh ấy bị oan. Rồi cô ngược đời mắt có một hạt nốt ruồi rất dễ thương bên cạnh hỏi một cách ngây thơ "Liệu anh ấy có được cứu không?". Luật sư Thạch rối trí. Ông mới chỉ ngồi với nhân chứng có mười phút song cô ta thay đổi thái độ liên tục khiến sự nhạy bén của ông bắt đầu bị rối loạn. Ông đứng dậy "Bất kỳ tôi cần thêm thông tin gì, mong cô giúp đỡ". - "Tất nhiên rồi", cô thì thầm như người mộng du "Bà ấy lúc nào cũng muốn nhảy trên nền bản nhạc này. Nhưng anh ấy đã hứa, điệu Waltz là dành riêng cho tôi..." Luật sư Thạch bắt đầu nhìn thấy máu chảy trên nền nhà, ánh inox loáng lên của con dao tĩa quả và những tiếng kêu điên dại hoà lẫn bản Appassionata khắc khoải. Ông vội vàng rút lui để lý trí không bị những cảm tính kỳ lạ lấn át. Tiếng nhạc ròn rợn và hiện trường của vụ án khép lại

đăng sau lưng Thạch, khi cánh cửa gỗ màu xanh lá cây được nhẹ nhàng đóng lại.

Lời kể của người viết số ở chùa Ông

Ông chờ một chút, để tôi viết nốt bức này cho khách... Thôi, xong rồi. Chuyện của thằng Hùng hai năm rưỡi rồi còn gì, giết nhau vì tiền, vì tình. Chỉ có điều ông uôn lượn mồm mép cãi hộ cho thằng bạn tôi giảm án được năm nào hay năm ấy. Bọn tôi học đại học cùng nhau, nhưng đến năm thứ hai thì nó bỏ. Nguyên nhân à? Nó đi làm trai nhảy. Nó bảo nó cần tiền, đi làm thêm, rồi vào vũ trường dẫn mấy mụ nạ dòng và làm cả những gì có trời mới biết. Sau đó nó có tiền, rất nhiều, mua được đủ thứ. Nhà nó nghèo kiết xác, nhưng ra đường ai cũng bảo nó là thiếu gia. Nó giấu tịt gốc gác của mình, đi cùng ai đều tránh cái phố có nhà của nó, nếu lỡ có việc qua đó thì đi đường vòng. Giữa đường gặp mẹ đẻ nó cũng ngó lơ ra điều người lạ. Càng những kẻ giá trị thấp càng cố nâng giá trị của mình lên càng nhiều càng tốt, bằng cách nào dễ thấy nhất, dễ đánh giá nhất. Nó khoác lên người quần áo hàng hiệu, mua sắm xe đẹp, điện thoại xịn, người ngợm lúc nào cũng bóng lộn, thơm phức như vừa bước ra từ khách sạn năm sao. Mới đầu tôi cũng mừng cho nó vì hồi ấy bọn tôi thân nhau, và tôi là đứa bạn thân duy nhất, nhưng sau vài lần bắt gặp nó và tụi đồng nghiệp, tôi đến phát tởm. Mấy đứa bọn nó giống hệt nhau, ngoài cách ăn mặc còn rập khuôn cả đến cách nói và kiêu cưỡi. Bọn nó cười khó tả lắm, giống nhau như cùng được nặn ra từ một cục đất sét, nó dĩ thoã, thờ lợ và hèn hạ. Rồi vài lần tôi bắt gặp nó đeo mấy mụ sồn sồn, lại còn ôm eo và đùa nghịch như gái mười tám. Tôi kinh quá, khuyên ngăn hết lời nhưng nó cười hênh hếch, bảo sĩ diện có mài ra mà ăn được không. Nó nói thể thôi nhưng sĩ diện to như núi, không thể sao lúc nào cũng phải giấu giấu giếm giếm đủ mọi thứ. Cuối cùng thì nó cũng bỏ học sau khi nợ môn liêng xiêng. Chúng tôi học Hán nôm. Nó bảo có cày được hết hai năm nữa thì cũng thất nghiệp, rồi đến lên

chùa mà ngồi viết sớ. Nó nói cũng đúng. Tôi phải ngồi đây viết sớ bốn năm có lẽ rồi, vì chẳng còn nghề nghiệp gì nữa. Nhưng làm theo cách của nó, thom vào má mấy mụn na dòng ấy mà nói "Anh yêu em" để đổi lấy ít quần áo thì tôi chịu. Mà ông thích chữ gì để tôi viết tặng ông một bức miễn phí, chữ Tâm nhé?

Người cháu ruột và ngôi nhà thừa kế

Người thừa kế duy nhất của nạn nhân đồng ý tiếp luật sư Thạch sau cú điện thoại hẹn trước. Anh ta xấp xỉ tuổi nạn nhân, là cháu gọi bằng dì ruột và vừa mới tuần trước dọn đến ngay ngôi nhà của người họ hàng xấu số. Khuôn viên của ngôi biệt thự rộng chừng 500 mét vuông, có gara ô tô và một bể bơi nhỏ ở sân sau. Anh ta mời luật sư Thạch vào phòng khách. Căn phòng này rất rộng, toàn bộ mặt tiền được ốp kính. Anh chủ nhà kéo rèm, ánh sáng ủa vào phòng chan hoà, khoe toàn bộ những đồ nội thất rất thẩm mỹ vẫn được kê nguyên si từ khi người chủ trước còn sống. Anh ta mở tủ lạnh, bật nắp hai lon bia với vẻ kẻ cả như thể đã sống ở đây từ bé. Ngày nay không mấy ai còn để râu, nhưng bộ ria mép được anh ta tỉa tót công phu vẻ như cả ngày chỉ có việc sang sửa nó. Bức ảnh phóng to của người quá cố có lẽ trước treo ở vị trí trang trọng nhất trong phòng khách nhưng nay đã bị hạ xuống và dựng sau cửa ra vào. Anh ta thanh minh "Người chết chỉ có bày ảnh thờ, ai lại treo ảnh cười điệu thế. Lát nữa tôi phải mang nó cất xuống nhà kho". Người phụ nữ trong ảnh trông trẻ hơn so với tuổi thực, chỉ như quãng ngoài ba mươi, không rõ do kỹ thuật làm ảnh hay do bà ta trẻ thế thật. Bà ta mỉm cười, nụ cười đằm đẹp, song hơi khô khan. Mái tóc uốn quăn ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo và quý phái. "Anh và dì anh có hay gặp nhau không?", luật sư Thạch bắt đầu. "Thỉnh thoảng, vì dì tôi cũng rất bận. Ông thấy đấy, làm sếp cả một ngân hàng lớn, có phải ít việc đâu" - "Còn về anh Hùng?". Anh ta bĩu môi "Tôi có gặp nó vài lần. Cái thằng ma cà bông đẹp mã, nó định chặn dắt bà dì tôi nhưng không thành nên mới nảy

ra ý giết người. Di tôi càng già càng lú lẫn nên mới để nó lừa cho chứ".

"Anh có bao giờ gặp cô M?" - "Lúc nào mà chả gặp, con hồ ly tinh ấy nó là con nuôi của di tôi. Luật sư Thạch sừng sốt "Con nuôi à?" - "Đúng thế. Chuyện này chẳng ai biết đâu. Ông bà ngoại tôi mất sớm nên bà di chỉ có người thân duy nhất là mẹ tôi. Chồng con chả có nên mới thương xót con bé. Tôi rất đẹp trai, tôi biết chắc thế, nên ở bất cứ đâu cũng có hàng tá các nàng tới tán chuyện, vì thế tôi rất nhạy cảm trong giao tiếp với phái nữ. Tôi đủ biết họ thích gì và làm thế nào để họ thấy hài lòng. Tuy nhiên, ngày đầu tiên chính thức lên Thiên đường, tôi bắt đầu đàn độn. Những cô gái trẻ thường đi cùng bạn trai của họ, còn phần lớn khách hàng mà tôi phải dẫn đều ngọt nhạt bằng mẹ tôi, hay chí ít thì cũng bằng bà chị họ con bác cả. Không sao, tôi vẫn dẫn họ ngon lành. Cứ coi như đang giờ học khiêu vũ, chả có rất nhiều cô giáo già đến học cùng chúng tôi đó sao. Trục giác khiến tôi cảm thấy những ánh mắt bao quanh mình tứ phía nhưng tôi không cần phải mời, tự họ ra mời tôi nhảy. Tôi nhảy không kịp thở. Tôi cũng dành tặng cho họ những lời khen ngợi "Bác nhảy đẹp lắm", nhưng xem ra họ có điều gì đó không hài lòng. Hết bài Rhumba thứ hai thì một đồng nghiệp ra nháy tôi "Bàn kia mời anh ra ngồi cùng". Đó là một tốp các bà đều trên bốn mươi, đang nói cười vui vẻ. Một chị gầy gò, nhỏ bé nhưng mặc chiếc váy ngắn như búp bê hỏi tôi "Anh mới làm buổi đầu tiên đúng không?". Tôi xởi lời, không e ngại "Vâng ạ, cháu mới làm. Có gì không phải cô cứ chỉ bảo nhé". Chị ta không hỏi gì thêm nhưng thằng đồng nghiệp thì bầu tôi một cái. Tôi không hiểu gì luống cuống "Tango này, cháu mời cô". Thằng kia lắc đầu rồi nhanh chóng pha trò gì đó làm cả đám các bà cười phá lên. Hắn nhanh chóng thọc tay vào lưng áo của bà mặc chiếc váy nhưng giấu bó chèn phô cả những ngấn thịt rung rinh khi cười. Hắn xoa nhẹ nhẹ rồi cười giả lả "Uớt hết rồi này, cả trong lẫn ngoài". Bà kia rú lên, đu lấy chiếc cà vạt của hắn "Thì đây cũng thế, uớt hết cả áo rồi. Hôm nay nhảy bốc quá". Tôi thấy ngum bia vừa trôi qua cổ họng chọt ú lên, chỉ chực trào ra ngoài. Thằng này đúng bằng tuổi tôi, và cái quý bà nếu gặp ngoài đường sẽ rất khả

kính kia đáng tuổi mẹ nó. Sau ngày làm việc đầu tiên, lúc tôi dắt xe ra ngoài, thằng kia vẫy tôi lại "Này, cậu mít đặc bỏ mẹ. Lần sau cấm không được gọi người ta là cô hay bác đâu nhé. Già quá thì gọi chị, hoặc xưng tên, trẻ trẻ thì cứ gọi bằng em cũng được. Lần này biết cậu lính mới nên họ bỏ qua chứ còn thế nữa nó tấy chay thì chỉ có chết đói." Tôi ngần ngừ "Trẻ bao nhiêu thì gọi là em?". Nó cười như được mùa "Dưới U40 thì em được rồi. Thế nhá".

Tôi vốn dễ thích nghi, có lẽ chính cuộc sống cơ cực, khốn khổ từ tấm bé dạy cho tôi cái khả năng ấy. Ngày hôm sau, tôi bắt đầu xưng tên với các bác già. Mới đầu thì ngượng mồm, rồi về sau quen dần đi, thậm chí lắm lúc hứng lên tôi gọi họ là em ngọt xót. Họ không những giận tôi vì tội vô lễ mà còn thích thú đáp trả "Ngày mai Hùng chỉ nhảy Tango với Quỳnh thôi đấy nhé". Dù sao, cũng có những thứ mà tôi không thể làm được, hay chưa thể làm được. Những phụ nữ mời chúng tôi ra bàn, cho dù đã có cháu nội cháu ngoại, có xấu ma chê quỷ hờn cũng đột nhiên trẻ trung lại và nhí nhảnh như thiếu nữ mới lớn. Họ đùa nghịch, giằng co với mấy thằng đồng nghiệp của tôi. Họ đỏ bừng mặt trước một lời đùa tếu rồi nói dối "Trông cái mặt ghét chưa kia". Mấy thằng kia cũng thích chí, liên tục pha trò và tán láo, đôi lúc còn thơm nhẹ lên những cặp má già nua. Nhưng đã bảo rằng tôi rất dễ thích nghi. Mới đầu tôi còn cảm thấy ớn cổ họng hay đi ra đường cứ gặp các bà sồn sồn da mặt nhăn nheo là giật thột. Sau cũng quen, như người ta uống thuốc Bắc ấy mà, chỉ ghê những thang đầu. Bù lại cho những gì tôi phải chịu đựng một cách thoải mái và tự nguyện, những tờ giấy bạc cứ đều đặn chui vào túi áo. Tôi trở thành ngôi sao của Thiên đường, vì đẹp trai, khéo chiều khách, lại dẫn giỏi. Khách ở các sàn khác đều đổ đến. Về sau nếu họ muốn nhảy với tôi đều phải gọi điện đặt trước. Tôi có thằng bạn thân, một lần nó tình cờ đến Thiên đường và trông thấy tôi. Nó kéo tôi ra rồi vả một cái vào mặt. Tôi không đánh lại, chỉ cười khẩy và bỏ vào. Nó không bị đói, nên không thể có sự so sánh giả định được. Tôi bắt đầu kiếm tiền khá dễ

dàng, không đủ để vung tay quá trán nhưng có thể đưa cho mẹ tôi chi dùng hàng tháng. Mới đầu tôi không dám nhìn thẳng vào mặt bà, sau mỗi lần mẹ tôi vặn hỏi về nguồn gốc của những khoản tiền và giờ giấc sinh hoạt còn bị tôi cự nự. Tôi cho mình cái quyền là thu nhập chính của gia đình và tất nhiên bà phải nghe lời tôi. Ở đâu cũng vậy thôi, ngay cả trong một gia đình chỉ có hai người, người nào có tiền, người đó làm chủ. Tôi bắt đầu làm việc tăng ca và thành thạo với đủ ngón nghề. Nếu một bạn nhảy nào đó phàn nàn "Sao hôm nay nhảy iu thế cưng?", tôi liền ca cẩm "Hùng vừa phải đi bộ từ trường sang đây. Hôm nay xe hỏng mà vẫn chưa có tiền sửa chữa ạ." Hay hôm nào đó lỡ nghỉ một buổi để thi cuối kỳ, khách nháo nhác cả lên hỏi thăm, tôi làm mặt rầu rĩ "Bà già Hùng đang nằm viện, mấy bữa nay cực quá, phải ở nhà để lo chạy tiền viện phí". Phụ nữ vốn giàu lòng trắc ẩn, nhất là đối với những người mà họ yêu quý. Tuy nhiên, những gì mà tôi phải miệt mài, phải cật lực vẫn không sao thoả mãn khát vọng của tôi. Lũ bạn đồng nghiệp cũng làm như tôi, nhưng không xuất sắc bằng tôi, vậy mà tiền ních đầy túi, có đầy đủ xe đẹp và điện thoại đẹp. Một tối, sau ba tháng làm việc, thằng Tuấn mới rủ tôi đi uống cà phê. Nó hơn tôi năm tuổi và chưa bao giờ tụi tôi nói chuyện ngoài lề với nhau cả. Nó vào đề luôn "Em Ánh muốn mời mày đến nhà chơi". Tôi lắc đầu quây quây "Thôi, đánh đu với các mẹ trên sàn đã đứt hơi rồi. Mà lên sàn thì đành phải chiều các mẹ, chứ ra ngoài chơi thú vị nổi gì. Đi kiếm mấy em trẻ mà chơi có hơn không". Nó làm động tác như hóc xương cá "Tao bó tay. Mày không hiểu thật hay... Ai lại đến nhà chơi không?" - "Thế làm gì?", tôi ngơ ngẩn. Nó phì cười "Làm tiền. Làm cái để ra tiền ấy?. Tôi đỏ mặt lên "Anh xui em đi làm cave à?". Nó cười mỉm "Áy chết, cave là để dành cho đàn ông. Đàn ông xong việc mặc quần rồi trả tiền là xong, đó có thêm được đồng nào nữa. Còn phụ nữ người ta cần tình cảm là chính. Người ta cần người bầu bạn, nói chuyện, sẻ chia, tán tụng, rồi thì mày muốn bao nhiêu mà chả được. Như thế ăn chắc mặc bền hơn chứ, mày xem tao đây này. Ngồi chờ mấy đồng tiền bo trên sàn mà được thế này à. Ba xoa không bằng một đập

đấy". Rồi nó dang hai tay lên như để khoe bộ quần áo đẹp. Nó chột lại "Mà mày có mất cái gì đâu cơ chứ. Mày cứ làm như mày là thiếu nữ đồng trinh ấy. Lúc nào chán thì thôi, giải tán". Tôi ngồi lại trong quán cà phê một mình, nghĩ ngay đến bà Ánh và rừng mình. Bà ta là khách quen, chủ một tiệm vàng trên phố, lần nào lên sàn cũng nhảy với tôi là chính. Bà ta cao lớn, cười tươi, mặt mũi trắng trẻo nhưng cổ xếp nếp như da voi. Tôi đã va chạm với bà ta chán chê. Chính là những lúc nhảy điệu Tango, bà ta luôn chủ động ép sát vào tôi, dồn cả những khúc thịt mềm và âm lên bụng, lên ngực tôi. Tôi tính ý, biết ngay là bà ta thích mình nhưng chưa nghĩ đến cái việc cụ thể kia. Tôi bắt đầu cố hình dung, nhưng mới chỉ được vài giây đầu, tôi đã phải tu ừng ực một chai bia để xua đi những hình ảnh hãi hùng. Tôi hôm sau, khi ban nhạc sống đang chuẩn bị cho điệu Viennes Waltz cuối cùng, thằng Tuấn gọi riêng tôi ra "Cả hội bây giờ sẽ tụ tập ở nhà em Ánh. Mày phải đi cùng. Uống bia và tán láo thôi, chẳng làm gì cả. Người ta khen mày hôm nay dẫn nhiệt tình, có thưởng cái này". Nó nhét vào tay tôi hai tờ polyme mệnh giá lớn nhất. Tôi dúm vội vào túi quần, ra mời bà Ánh nhảy. Bà ta tùm tùm nhìn tôi "Tối qua nhà Ánh chơi nhé".

Cả hội chúng tôi có sáu người, ngoài thằng Tuấn còn có ba bà bạn khác tụ tập ở nhà bà Ánh. Chúng tôi uống bia pha một số loại rượu thuốc gì đó, xem tấu hài và tán những câu nhạt nhẽo cho họ cười sằng sặc. Tất nhiên là tôi chẳng thú vị gì. Nhưng ý nghĩ một cuộc mua vui ngắn ngủi thế này có thể đổi được cái vật đang nằm trong túi khiến tôi vui lên. Tôi bắt đầu say bí tỉ, lơ mơ thấy mọi người rút về hết và thằng Tuấn vỗ vai tôi "Ánh cạo gió giỏi lắm. Cứ yên tâm, một lúc là già rệu". Tôi vẫn lơ mơ nhìn bà Ánh cười áo tôi ra và xoa dầu gió lên lưng. Tôi say lắm, nhưng không đủ say để ngủ lịm đi, trái lại có thứ gì đó cứ nóng dần lên và áp đảo tôi. Bà Ánh vẫn vuốt nhẹ lưng tôi và tôi dần nhận ra một điều gì đó thật tồi tệ. Cái cảm giác của đêm hôm đó thật mờ lung, chẳng ấn tượng gì đáng kể nhưng nó khiến tôi không bao giờ quên được. Hết như khi người ta bị ép ngửa mặt để tọng một

bát nước thập cẩm vào cổ họng. Cảm giác đó qua rất nhanh, nhưng dư vị chua, chát, ngọt, đắng của nó khiến dây thần kinh vị giác nhiều năm sau vẫn chưa hết bàng hoàng. Đó là lần đầu tiên của tôi? Tôi vẫn đọc trong sách, xem trên màn ảnh, nghe bạn bè kể lại, cộng thêm cả trí tưởng tượng phong phú thì hình dung ra cảm giác khi đặt bước chân đầu tiên vào vùng đất cấm phải vô cùng mê đắm và cuồng dại. Có ngờ đâu... Nhưng những gì mà bà Ánh bù đắp đủ để không làm tôi ân hận. Bà ta có đưa con gái đi du học, giờ sống một mình. Tôi bắt đầu cặp kè với bà ta. Và khi đã chán, nghĩa là không phải chán để đi tìm một thứ thú vị hơn, mà do đã tìm được một mối khá hơn, tôi bắt đầu cắt đứt với bà ta. Tôi liên tục thay đổi "mối". Bất kể điều gì, chỉ có lần đầu tiên là khó khăn nhất. Khi đã vượt qua được "cái đầu tiên" nghĩa là những cái về sau không phải là điều gì ghê gớm nữa. Như người ta uống thang thuốc Bắc thôi mà, chỉ kinh những thang đầu, về sau cũng đâu khác gì nước lọc. Có thể là ông thấy ghê sợ, không muốn bào chữa cho tôi nữa. Nhưng tôi phải kể đầy đủ nguyên nhân dẫn đến việc tôi gặp ông ngày hôm nay. Ông nên luôn ghi nhớ rằng tôi có tiền, rất nhiều tiền, thậm chí có thể cho ông hết tất cả. Tôi chẳng cần gì, chỉ cần có năng thôi, tự do và năng, thế thôi.

Tôi vốn dễ thích nghi. Cuộc sống đã dạy cho tôi phải thế. Rồi có thể ông cũng như thằng bạn thân đã không thèm nhìn mặt tôi và tất cả những người khác hỏi rằng tôi làm việc đó thế nào. Tôi làm như là ông công chức đến giờ thì xách cặp đi làm, có thể thôi, không cần nghĩ ngợi gì nhiều. Những ngày đầu, tôi sa vào một trạng thái mâu thuẫn. Tôi như vớ được một món ăn lạ, vừa ghê sợ, lại vừa nghiện nó. Tôi thường tự làm phong phú hoá cái cảm giác thứ hai lên để củng cố tinh thần, cộng thêm những lợi lộc tức thì mà tôi được hưởng, thì tôi có thể cảm thấy mọi sự bình thường như đời thì phải ăn vậy. Tôi bỏ học, sống sung sướng bằng những vật chất chưa bao giờ sở hữu. Những người đàn bà chiều chuộng tôi còn hơn mẹ tôi ở nhà, tất nhiên theo

một cách khác. Tôi cũng có cách để chiều chuộng và thoả mãn họ. Những người phụ nữ cho dù tuổi tác có đến đâu, nếu ở trong vòng tay đàn ông đều trở thành con trẻ. Họ muốn được khen ngợi, nâng niu và âu yếm. Cũng có những lần tôi không thể. Những người đàn bà cố làm cho mình quyến rũ bằng cách khóa lấp các bộ váy áo kim tuyến sắc sỡ và phấn son rậm dày lên làn da đã không thể căng trở lại, lên những múi mỡ phều phào không biết xếp vào đâu làm tôi trở nên lạnh lẽo và khô cứng. Nhiều lần, tôi phải nhắm mắt lại và huy động bằng hết trí tưởng tượng. Tôi sợ làm họ giận. Họ có những cách phản ứng khác nhau, mĩa mai, giận dữ, dằn dỗi, nhưng điều làm tôi sợ nhất vẫn là sự trừng phạt bằng những tờ giấy bạc. Chẳng phải tôi làm mọi việc là vì nó hay sao? Một lần thằng Tuấn mới khuyên tôi rằng nên kiếm lấy một mối khá và chỉ tập trung vào mối đó thôi cho ổn định. Nó cũng đã làm được việc đó rồi, một bà Việt kiều góa chồng, có khả năng sẽ bảo lãnh cho nó sang Mỹ. Nó huýt sáo "Rồi đến lúc sang đó sẽ cho mẹ ấy đi tàu suốt, kiếm hai nách hai em trẻ đẹp cũng chưa muộn". Tôi nghe lời nó, bắt đầu ý đồ của mình. Đúng lúc đó, tôi gặp bà P. Bà ta chỉ tình cờ đến Thiên đường có một lần. Bà P khiêu vũ giỏi, nhưng không phải tuýp phụ nữ thích đàn đúm. Bà P có học thức, cư xử lịch lãm và đàng hoàng, không loè loẹt, dị hợm như những người phụ nữ khác tôi đã gặp. Tôi thích bà ta. Nghĩa là trong số những người phụ nữ kiểu như vậy thì tôi thực sự thích bà ấy. Tôi tìm hiểu mọi thứ về bà P và cảm thấy mừng. Nhưng bà ấy lại không thích tôi. Bà ấy cần đàn ông, nhưng không muốn một thằng nhóc như tôi. Rõ ràng, bà ấy không phải giống những người khác. Tôi bắt đầu lập kế hoạch để chinh phục, bắt đầu là hoa, những tin nhắn lúc sáng sớm và những lời tâm sự khi đã mời được bà ấy đi ăn tối. Tôi thành công quá sức tưởng tượng. Người phụ nữ nào càng khó chinh phục càng lú lẫn khi yêu. Thật tình, bà ấy cần tôi không đơn giản chỉ để làm việc đó hay để nghe những lời tán tụng như một sự phục vụ bao gồm trong hợp đồng, mà bằng cả sự mê muội kỳ lạ khác hẳn về diêm tĩn vốn có của bà. Bà ấy có nhiều người đàn ông thành đạt theo đuổi nhưng lại dành mọi sự ưu ái cho tôi. Mới đầu

bà P còn e ngại về mối quan hệ này, sau tình cảm ngùn ngụt của bà khiến lúc ấy tôi có bảo quả đất hình vuông thì bà cũng đồng ý. Tôi chuyển hẳn đến biệt thự của bà, và được phép tham gia mọi cuộc giao tế xã giao khác. Bà P trẻ trung, nồng nhiệt, rất tôn trọng tôi và dần dần tôi thực sự si mê bà ấy. Đàn ông luôn muốn chứng tỏ trước người phụ nữ mình si mê, tôi cũng vậy. Nhưng tôi chỉ là một thằng dấn nhảy, bỏ học, tiền bạc so với bà ấy chỉ là hạt cát. Vì vậy tôi đành sử dụng những thứ khác để thể hiện bản lĩnh. Tôi vận dụng hết những gì đã học được để dạy bà ấy. Bà ấy giỏi giang mọi việc song có một thứ lại khờ dại như thiếu nữ mới lớn. Nhưng bà ấy có bản năng phụ nữ mạnh mẽ và một sự nồng nhiệt đầy ma mị. Vì thế chúng tôi si mê lẫn nhau. Chúng tôi thường nhảy với nhau trong phòng khách và sau đó rơi vào ma lực của bản năng ở bất cứ nơi nào có thể, dưới bể bơi, ngoài vườn, trên sân thượng hay trong buồng tắm. Bà ấy tin tưởng tôi nên để tôi khỏi buồn, vẫn cho phép đến Thiên đường dấn nhảy vào các buổi chiều. Còn buổi tối, tôi lại quay về căn biệt thự để tận hưởng cuộc sống của một Thiên đường thứ hai. Tuy nhiên bất cứ lần nào ở trạng thái mê đắm nhất, bà ấy thường giương đôi mắt ngậy dại nhìn chòng chọc vào tôi và nói ngắt quãng trong tiếng rên rĩ không liên mạch rằng nếu tôi rời bỏ bà ấy, bà ấy sẽ giết tôi. Tôi hứa hẹn, chẳng suy nghĩ gì nhiều. Trong một Thiên đường thế này, tôi nào có thời gian mà nghĩ đến những sự đen tối xa xôi. Tôi cứ sung sướng như thế trong suốt một năm trời. Từ ngày có tôi, tối thứ bảy nào bà cũng mở một bữa tiệc khiêu vũ trên tầng thượng. Ở đó tôi phải thích nghi với những quan khách sang trọng và những phép tắc xã giao của giới thượng lưu. Đối với tất cả những người khác, bà thường giới thiệu tôi là cháu họ xa, để bảo toàn danh tiếng cho một phụ nữ vốn nổi tiếng là đoan chính. Tuy nhiên, mọi sự không phải cứ mãi như thế, cho đến một buổi tiệc tối thứ bảy. Lần đó bà bảo tôi phải chuẩn bị mọi thứ trịnh trọng hơn thường lệ, vì có cô con gái nuôi mới đi học xa về. Đó là lần đầu tiên tôi gặp M. Đã chai lỳ với phụ nữ, nhưng khi gặp nàng, tôi hơi sốc. Nàng đẹp lắm, nhiều phụ nữ cũng đẹp, nhưng nàng có một hấp lực khiến người khác không

cưỡng lại được. Nếu không tin, ông có thể đến gặp nàng. Không ai cưỡng lại được, tôi biết thế, và trong bữa tiệc rất nhiều người mời nàng nhảy. Nhưng nàng chẳng hề để ý đến tôi, cho đến lúc bà P phải giới thiệu chúng tôi với nhau và phàn nàn rằng tôi không chăm sóc con gái của bà. Tôi nhảy với nàng điệu Rhumba đầu tiên. Cũng như bà P, nàng sang trọng, duyên dáng và khiêu vũ điêu luyện. Nàng nhảy lặng lẽ không nói gì, nhưng lúc bước quanh người tôi khi bản La Laya cất lên những giai điệu cuối cùng, nàng miết nhẹ lên vai tôi "Anh nhảy khá lắm" mà không thắc mắc gì về thân phận "cháu họ xa" của tôi. Tôi nhảy thêm với nàng một bản Tango nữa lúc đã gần nửa đêm. Tôi lịch sự, giữ khoảng cách với nàng, nhưng nàng cười mỉm, vẫn với cung cách vừa quyến rũ vừa ngạo mạn như lúc khen tôi nhảy khá, nàng kéo tôi lại gần "Anh quên mất bài học cơ bản rồi à. Tango không có khoảng cách". Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với phụ nữ mà lại lúng túng. Nàng dạn dĩ giống hết mây mưa nõa dòng, song là vẻ dạn dĩ đầy thờ ơ. Chỉ duy nhất lúc dẫn nàng đi trong tư thế mở, tôi chạm vào khuôn ngực nàng, nó nóng bỏng và tôi nghe rõ nhịp tim đầy khao khát trong đó. Khi tiếng nhạc vừa dứt, tôi kéo nàng ngả người ra sau, bàn tay đặt vững chãi trên bờ lưng mềm mại của nàng. Tôi lập cập "Cảm ơn em". Sau lần đó, nàng chủ động gặp tôi và mọi việc xảy ra tất phải như thế. Chúng tôi yêu nhau điên cuồng. Tôi quyết định bỏ việc ở Thiên đường, phần vì muốn dành nhiều thời gian cho nàng, phần vì sĩ diện trong con người tôi bắt đầu quay trở lại. Mỗi lần đến Thiên đường, tôi đều hốt hoảng ngó quanh, lúc nào cũng tưởng tượng rằng biết đâu nàng sẽ đến bất ngờ để chiêm ngưỡng những cảnh khó coi của tôi lúc đó. Với nàng, sĩ diện của tôi lên tới cực điểm. Lần đầu tiên, tôi có cái sĩ diện như bất kỳ thằng đàn ông bình thường nào khác. Tôi bắt đầu tỉ tê với bà P đề cập tới việc xin một chỗ làm ở đâu đó. Mới đầu, bà ta ngạc nhiên, song chiều ý tôi, bà ta cho tôi ít vốn để mua một suất 5000 cổ phiếu trong ngân hàng của bà. May mắn đến với tôi, trong những phiên giao dịch đầu tiên, cổ phiếu của tôi đã tăng gấp đôi, rồi gấp bốn, gấp tám lần những gì bỏ ra. Bà ta tin tưởng, tiếp tục cấp vốn để tôi

đầu tư vào những cổ phiếu mới và tôi gặp may mắn liên tiếp. Nàng ngưỡng mộ tôi, nàng không hề biết gì về những việc tôi đã làm cũng như mối quan hệ của tôi với bà P. Tôi đã khéo léo sắp xếp mọi việc cho bí mật và ổn thỏa. Lần đầu tiên, tôi biết đến những cảm giác chưa từng có. Nàng như một khu vườn buổi sớm, tươi mát, huyền ảo và bí ẩn khiến tôi cứ phải tìm các lối đi để khám phá và tận hưởng. Nàng nghiện Secret Garden và sô cô la đắng. Những thanh sô cô la màu đen biến mất liên tục khi nàng tập trung vẽ khiến căn nhà ven hồ của nàng cũng tỏa mùi sô cô la. Sô cô la tỏa hương trên người nàng và để lại cho tôi dư vị đặc biệt khi nàng tặng tôi những nụ hôn sô cô la mềm mại. Dư vị ngọt ngào và đắng đót của nó làm tôi đau khổ. Tôi vẫn duy trì mối quan hệ với bà P một cách bình thường. Nhưng trái tim người đàn ông như những đám cháy rừng, khi nó cháy chỗ nào thì tất những đám cháy nhỏ hơn cũng sẽ tụ về một chỗ tạo thành một đám cháy rừng rực không lồ, để lại chỗ cũ những năm tro tàn nguội lạnh hay những búi cỏ còn rì rỉ, leo lét. Tôi bắt đầu phải cố gắng, phải giả vờ. Những lúc ở bên bà P, tôi phải nhắm mắt lại và tưởng tượng ra nàng. Chỉ bằng cách đó mới khiến đám lửa leo lét trong tôi bùng cháy trở lại trong giây lát. Bà P là người phụ nữ nhạy cảm, bà ấy bắt đầu cảm thấy điều gì đó đang diễn ra trong tôi nhưng lặng lẽ, không can thiệp. Tôi và nàng vẫn bí mật điên cuồng bên nhau. Tôi yêu nàng, yêu luôn cả những bức tranh kỳ dị mà nàng vẽ, yêu cả vị sô cô la đắng đọng trên môi nàng, yêu những giai điệu đầy ám ảnh của Secret Garden mà nàng thích. Nàng có thói quen chỉ nhảy điệu English Waltz trên nền nhạc Appassionata. Khi tiếng violon của Fionnuala xoáy tròn trong những âm vực sâu thẳm, tôi thường đưa nàng vào bước xoay? để rồi mê đắm trong vị sô cô la đắng đót, còn nàng, lịm vào đám lửa đang cháy rừng rực trong tôi. Và vì nàng, tôi đã làm một điều ngớ ngẩn khi tắt đi bản Appassionata lúc tôi và bà ấy đang ở trong phòng khách. Bà ta chùng như đã hiểu ra, ra lệnh cho tôi "Bật lên". Tôi im lặng, cúi đầu. Bà ta hét lên "Tôi thích bài này, bật lên". Tôi nhẫn nhục, bật trở lại. Nhưng chỉ vừa bắt đầu bước đầu tiên với những thanh âm hoang dại, vị sô cô la đắng

nhói lên trên đầu lưỡi tôi. Tôi ngừng lại, bất chấp tiếng gào thét lần đầu tiên xuất hiện từ bà ấy. Cuối cùng, tôi cũng không thể giấu nằng thêm được nữa. Nàng hỏi tôi bằng đôi mắt của kẻ đã biết rõ câu trả lời "Anh phải lựa chọn". Chú ruột thẳng Tuấn, người đã đưa nó vào nghề, hôm tôi gặp trong bệnh viện nơi thẳng Tuấn nằm điều trị hai cái xương sườn do bị chông một "môi" thuê người dẫn mắt, đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng vẫn bảnh bao cạnh một bà già da đôi môi tuy tóc đã nhuộm đen sì. Đột nhiên, tôi thấy ghê sợ cái viễn cảnh tâm gửi của mình cho đến hết đời. Tôi lựa chọn, tất nhiên tôi lựa chọn, không phải vì nàng mà vì tôi. Những cỗ phiêu tăng vùn vụt khiến tôi vững tâm về một tương lai ở phía trước. Rồi bà ta đến, đúng lúc chúng tôi đang xoáy tròn trong bản Appassionata mê đắm, dưới ánh nắng chiều bàng lãng xuyên qua ô cửa sổ. Bà ta không còn vẻ điềm tĩnh, sang trọng nữa. Người đàn bà khi lên con ghen cực điểm thường lộ nguyên hình bản năng cất giấu đâu đó trong con người đẹp đẽ. Bà ta mất hết lý trí, đòi giết nàng. Ông thấy đấy, tôi phải bảo vệ nàng, đương nhiên rồi. Và bà ta lao vào con dao mà tôi vừa giăng lại.

Luật sư Thạch đọc lại lá thư thêm một lần nữa. Có chỗ nhoè nhoẹt, có chỗ anh ta xoá đi nhì nhằng vẻ như bực bực hết tâm can những điều ẩn ức chưa kể bao giờ nhưng lại chợt nhớ ra cũng sẽ có người thứ hai đọc bức thư này. Những dòng cuối cùng, trái với lẽ thông thường, anh ta viết hết sức thẳng hàng và ngay ngắn như thể không hề mỏi tay sau những trang viết dài. Luật sư Thạch gạch những ý chính vào sổ tay. Ông không quan tâm đến những cảm xúc của khách hàng. Những cảm xúc ấy chỉ quan trọng khi được vận dụng vào lý lẽ bào chữa một cách hợp lý để lật ngược tình thế. Tạm thời hai lời khai với bên điều tra của Hùng và M rất khớp nhau, cũng như khi họ kể lại với ông. Tuy nhiên còn một chi tiết nữa khiến luật sư Thạch phải đóng chặt các cửa để tìm sự yên tĩnh tuyệt đối, thói quen ông đặt ra khi kiên quyết tìm cách giải quyết cho một vấn đề. Trên chuôi dao không hề có dấu vân tay của bà P, điều mà Hùng và M khẳng định bà dùng

con dao tĩa quả đẽ tấn công tình địch. Lúc trên hiện trường vụ án, bà P nằm sấp trong vũng máu tuôn ra từ bên ngực trái, hai tay xỏ vào đôi găng chống nắng. Tuy nhiên, bà P đi ô tô, lúc đó trời đã về chiều và người cháu ruột của bà P, một trong những người gần gũi nhất, khẳng định anh ta chưa hề nhìn thấy bà đeo găng tay chống nắng bao giờ. Chi tiết này và chuỗi thời gian làm trai nhảy có thể khiến Hùng bị kết án vì tội giết người có chủ ý, không chừng còn khiến M bị kết án đồng phạm. Lý lịch đẽ mắt cảm tình của Hùng chắc chắn sẽ gây bất lợi cho anh ta khi ra toà. Luật sư Thạch thường không phán xét xem bị can có tội thật hay không, cái ông cần là các tình tiết có lợi và những biện pháp nào có thể sử dụng để miễn giảm án. Trong trường hợp xấu, ông sẽ nhấn mạnh vào yếu tố bị can bị kích động tinh thần trong lúc đối phương áp đảo. Ông đã chuẩn bị sẵn những con bài khi tận dụng hình ảnh đau khổ của người mẹ nghèo, những chuỗi ngày đói khổ cùng cực khiến anh ta sa chân vào bẫy của các goá phụ hồi xuân, tình yêu chân thành của Hùng với M khiến một phụ nữ cô đơn như bà P đã dùng mọi thủ đoạn để chân áp họ. Khi luật sư Thạch cất xấp hồ sơ vào ngăn kéo. Ông quyết định gọi điện cho người thừa kế ngôi biệt thự.

Anh ta chẳng hề ngạc nhiên khi nhìn thấy vị khách quen. Luật sư Thạch không vòng vo. Tôi cần anh giúp cho một số việc". Ông đặt chiếc phong bì lên mặt bàn kính. Hàng ria mép được cắt tỉa cầu kỳ hơi vênh cao lên rồi rất nhanh chóng hạ ngay xuống. Anh ta dẫn Thạch lên tầng ba. Phòng ngủ của người quá cố vẫn nguyên vẹn như cũ. Duy cái mùi vị lạnh lẽo của nó cứ tỏa đều lên từng thứ đồ đạc sang trọng. Luật sư Thạch nhìn một vòng, chiếc lọ pha lê không hoa, cuốn sách đọc dở còn đánh số trang để đầu giường và rèm cửa trẽ nải như còn chưa muốn đánh thức chủ nhân. "Tôi cần ít nhất hai tiếng . - "Ông cứ tự nhiên. Có cần thêm nước gì để tôi mang lên".

Người thừa kế giàu có xun xoe như thể bồi bàn thực sự. Luật sư Thạch ở lại trong phòng cho đến khi ánh chiều hắt tia tím sẫm lên những ô cửa kính. Ông bước ra hành lang, đầu tóc rối bù, tay run lên vì mệt, nhưng khuôn mặt

đầy vẻ thỏa mãn. Một lần nữa, thứ trực giác kỳ lạ lại mang lại may mắn cho Thạch. 20 năm trong nghề, tiếp xúc với mọi hạng người, đủ để Thạch khẳng định, vì một chút tiền mọn, có những kẻ thậm chí có thể bán đứng cả bố đẻ của mình. Ông gọi chủ nhà "Tôi cần biết thêm về người trong bức ảnh này".

*

Hồ sơ điều tra đã hoàn tất. Hùng bị truy tố tội danh giết người, còn M, bị quy là đồng phạm. Ngày ra toà, Hùng xạm đen trong chiếc áo xộc xệch. Anh ta nhìn vào mông lung phía trước và trả lời những câu hỏi như một cái máy. Thạch thân nhiên nhìn tay công tố có khuôn mặt vuông chữ điền như thể một đối tác đang ngồi trên bàn tiệc. Đây là lần thứ hai Thạch chạm trán con người này, một kiểm sát viên mẫn cán và sắc sảo. Ông ta đọc kết quả giám định và kết luận, nạn nhân tắt thở vì một vết đâm trên ngực trái. Bị cáo đã khai rằng anh ta chỉ giăng lại con dao và bà P chủ động lao vào. Để thực hiện được cú sát thương, anh ta phải nâng con dao lên ngang ngực. Trong phạm vi phòng vệ, hành động này là phi logic. Bị cáo đã phủ nhận điều này, anh ta cho rằng khi giăng con dao lại, do quá sợ hãi nên anh ta thông hai tay đứng nhìn, con dao được nắm trong tay phải. Đây là lời khai mâu thuẫn với kết luận giám định. Hơn nữa, không có lý do gì để thuyết phục được rằng một người phụ nữ đi ô tô trong tiết trời mát mẻ của buổi chiều lại dùng găng tay chống nắng. Ông ta mỉm cười trước khi ngồi xuống ghế. Luật sư Thạch đứng lên "Kính thưa Hội đồng xét xử. Lời khai của anh Hùng không hề mâu thuẫn với kết quả giám định. Lúc đó anh Hùng đứng che cho cô M, trên chiếc bục gỗ 30 phân mà cô M dùng cho người mẫu vẽ, cộng với chiều cao của Hùng chênh 20 phân so với bà P thì khoảng cách mà bà P lao vào con dao hoàn toàn trùng khớp với lời khai của anh Hùng". Công tố viên vẫn mỉm cười "Chúng ta đều biết trên hiện trường vụ án, cạnh chỗ bà P không hề có chiếc bục gỗ đó". - "Lúc đó, vì cô M quá hoảng loạn nên anh Hùng đã lùi chiếc bục ra phía góc nhà để cô M ngồi lên đó, tránh

nhìn thấy xác bà P". Tay công tố viên mẫn cán chậm rãi hướng về phía Hùng, ông ta đứng đĩnh như thể một con mèo ngắm chú chuột nhất hồi sữa còn đang ngơ ngác ngoài cửa hang. "Anh Hùng, lúc bà P đến, anh và cô M đang nhảy với nhau điệu gì?". Ánh mắt lạnh lẽo của luật sư Thạch chiếu thẳng vào đôi mắt hoảng hốt của thân chủ. Lúc này, chính tay công tố viên mới phải đổi lại vị trí của chú chuột nhất. Luật sư Thạch hất nhẹ đầu khuyến khích. Hùng nuốt nước bọt một cách khó khăn "Slow, thưa ông". - "Còn cô M, cô đã nhảy với anh Hùng điệu gì?". Khuôn mặt của M vẫn điềm tĩnh, như thể những lời tranh cãi về sự sống và cái chết này chẳng hề can hệ gì tới cô. Trông cô thậm chí còn quyến rũ hơn lần gặp luật sư Thạch tại nhà, vẻ đẹp càng bí ẩn khi mọi suy nghĩ đều được bao kín lại trong đôi mắt phẳng lặng như hồ thu kia. Duy có sắc mặt cô hơi xanh xao, cho dù có lớp phấn hồng mịn màng che phủ. Cô nói từ tốn, âm lượng không hề run rẩy "Thưa Quý Toà, lúc đó chúng tôi đang nhảy Slow. Có lẽ vì thế mà bà ấy không thể tự chủ được". - "Ồ không phải. Trong lời khai ban đầu, cả hai bị cáo đều khẳng định rằng lúc bà P đến họ đang nhảy điệu Waltz. Ở đây có ai cho rằng điệu Waltz không cần phải di chuyển không?". Tay công tố viên nhìn lướt một vòng quanh khán phòng về đặc thẳng rồi đôi mắt dừng lại chỗ luật sư Thạch. "Người ta không thể nhảy điệu Waltz trong một không gian bị chiếc bục chắn giữa. Lời khai trước Toà và lời khai trong quá trình điều tra của cả hai bị cáo đều có sự mâu thuẫn. Như vậy đủ để minh chứng cho một biểu hiện gian dối có chủ ý". Khuôn mặt xạm đen của Hùng tái lại. Anh ta ngược mắt nhìn về phía chiếc phao cứu nạn, vừa hy vọng vừa tuyệt vọng khi thấy nó đang trôi xa dần. Luật sư Thạch mỉm cười, nụ cười hiếm hoi của ông trong các phiên tòa. Đúng như dự đoán, tình huống xấu nhất đã xảy ra. Thạch đành tung ra con át chủ bài cuối cùng, như một tên cờ bạc bịp cầm chắc phần thắng trong tay khi biết lá bài đẹp nhất đã nằm trong tay mình. "Thưa Ban Hội thẩm, lời khai trước đây của Hùng và cô M trong biên bản hỏi cung chưa hẳn đã được điều tra viên ghi lại chính xác". Cả phiên tòa ò lên. Ông thẩm phán nhăn mày khó chịu ?Xin ông luật sư

cho chứng cứ trước khi đưa ra kết luận?. Luật sư Thạch từ tốn rút ra một tấm ảnh từ tập hồ sơ "Tôi có đủ chứng cứ để chứng minh rằng điều tra viên theo suốt quá trình điều tra chính là người tình của bà P." Những người có mặt tại phòng xử án kinh ngạc nhìn luật sư Thạch "Đây là những tấm ảnh mà hai người đã chụp cùng nhau hồi còn trẻ trong những tư thế tình tứ... Còn đây, là tấm ảnh mới nhất mà ông đây đã chụp cùng bà P tại nhà riêng của bà với thời gian đề trên ảnh chỉ cách hai tuần trước khi bà P gặp tai nạn". Gã điều tra viên cũng kinh ngạc không kém. Khi được thẩm phán hỏi về chi tiết này, ông ta lắp bắp "Trước đây chúng tôi chỉ là bạn thân... bây giờ cũng vậy. Tấm ảnh cũ kia do hồi còn đi học tôi bị lũ bạn đùa nghịch thách đố. Không ngờ cô ấy còn giữ nó. Còn bức về sau này đúng là ở buổi họp lớp, hôm đó rất đông, và chúng tôi cũng trêu nhau như hồi còn trẻ, nên tôi có... có... hôn lên má cô ấy một cái. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bức ảnh này. Nó được chụp do ai. Tôi không hề được biết". Luật sư Thạch cười thành tiếng. Ông không thèm nhìn vẻ hoang mang của tay công tố, nét mặt ngờ ngác của điều tra viên, những đôi mắt nghi ngờ từ phía cử tọa. Một cuốn sách nhỏ cũ kỹ được giơ lên "Còn đây là cuốn nhật ký của bà P cách đây 20 năm. Bà ấy đã viết rất kỹ về tình cảm sâu nặng dành cho ông đây". Tay điều tra viên lạc cả giọng, quên mất mình đang đứng trước Toà, bắt đầu nói những câu hết sức bình dân "Không đúng. Ông nói dối. Tôi thề rằng chẳng biết gì về chuyện này. Có thể đó là mối tình đơn phương của cô ấy thời trẻ mà bây giờ tôi mới được biết...". Luật sư Thạch thôi cười, ông dần từng tiếng "Tôi hy vọng ông trung thực trước người quá cố, đặc biệt trước một tình cảm trong sáng đáng trân trọng như vậy. Theo Điều 42, nếu có căn cứ cho rằng điều tra viên có thể không vô tư trong khi làm nhiệm vụ, anh ta sẽ phải từ chối tiến hành tố tụng. Vì vậy, tôi cho rằng những lời khai trong biên bản hỏi cung chưa đủ căn cứ pháp lý để làm chứng cứ buộc tội bị cáo". Luật sư Thạch hít một hơi dài. Thẩm phán tuyên bố trả hồ sơ để điều tra bổ sung vì có dấu hiệu vi phạm trong thủ tục tố tụng. Mọi thứ đều được nhấn nút đúng như trong lập

trình của Thạch. Chủ nhân ngôi biệt thự thừa kế nhìn luật sư Thạch bằng nụ cười cầu tài. Hắn có vẻ nhắc nhở công trạng về tấm hình thứ hai, do hắn tình cờ chụp được vẫn còn để lưu trong máy ảnh.

*

Lần ra Toà thứ hai, luật sư Thạch đi từng bước như trong kế hoạch đã vạch ra. Ông lập luận từng chi tiết và biện hộ chậm rãi, tuần tự như ăn lần lượt ba món trong bữa tối. Thành công ngoài sức tưởng tượng, nhưng luật sư Thạch không mấy ngạc nhiên. Toà cảm động về những hình ảnh ông đưa ra, cử tọa khâm phục những lập luận sắc bén cho dù ở những chi tiết phi lý nhất và quan trọng là gã cháu ruột của nạn nhân đã kể về tính cách không bình thường của bà dì ruột, thú vui sưu tầm trai trẻ một cách bệnh hoạn, những lần anh ta chứng kiến bà P đe dọa Hùng cũng như lật ngược lại lời khai về thói quen không đi găng tay của bà dì ruột. Toà tuyên bố trả tự do cho Hùng. Luật sư Thạch kết thúc hợp đồng bào chữa bằng một bữa ăn tối bình thản như mọi ngày. Thậm chí ông còn từ chối gặp mặt mẹ Hùng để nhận lời cảm ơn của bà.

*

Nửa năm sau, luật sư Thạch lại bị đánh thức bởi một tiếng chuông điện thoại cấp kỳ. "Alô". Đầu dây bên kia, giọng đàn ông là lạ "Luật sư Thạch?" - "Vâng, tôi đây. Ai đấy ạ?", ông không nén nổi giọng cáu kỉnh. "Tôi là Hùng, ông đã bào chữa, ông còn nhớ tôi không?" - "Có việc gì?", luật sư Thạch cảnh giác. Đầu dây bên kia im lặng, ông nghe lẫn trong đó một âm thanh u u vô thực. Hùng cười khan "Bà ta đang ở đây". Luật sư Thạch hơi giật mình, cái âm thanh u u kia rõ dần, nó nửa quen nửa lạ, vẻ như là tiếng nhạc. "Ai cơ?" - "Bà ấy", tiếng Hùng run rẩy, không rõ âm vực "Bà ấy vẫn đến đây hàng đêm. Nhưng hôm nay muốn tôi gọi điện thoại cho ông". - "Để làm gì?" - "Bà ta bảo ông nói dối. Bà ấy muốn tôi phải nói cho ông biết rằng tôi đã nói dối, cháu bà ấy nói dối và nàng cũng nói dối". Giọng nói có

vẻ sợ hãi như thể một thứ gì đó rất kinh hoàng đang ở trước mặt "Bà ta ở đây, đang đứng cạnh tôi". Luật sư Thạch hiểu ra vấn đề. Những tội đồ liên quan đến các vụ án giết người thường gặp sang chấn tâm lý sau đó. Họ bị ám ảnh và hoang tưởng, nhưng dù sao cũng không nên dựng ông dậy vào giờ này chứ. Ông nén cơn bực xuống, giọng xoa dịu "Thôi được rồi. Nói dối là tội lỗi chung của loài người. Tôi cần phải ngủ tiếp. Cậu cũng nên ngủ đi nhé." - "Khoan đã". Luật sư Thạch nghe thấy tiếng văng vẳng to hơn từ đầu dây bên kia, lần này thì ông bắt đầu rung mình, ông đã nhận ra, đó là những âm thanh mê muội của bản Appassionata mà ông đã được nghe một lần ở ngôi nhà ven hồ. Giọng người bên kia bắt đầu thì thào, mơ hồ như đang tụt dần xuống cõi sâu thẳm "Bà ấy muốn tôi nhảy với bà ấy điệu Waltz... nhưng phải là bản Appassionata, chỉ là bản này thôi...". Đầu dây bên kia cách một tiếng khô khốc. Bản Appassionata bí ẩn biến mất. Nhưng khi ông đặt ống nghe xuống, tiếng nhạc ở đâu lại vọng đến, nó cứ lờn vờn như chui vào trong đầu ông rồi xoáy tròn ở đó. Luật sư Thạch thức trắng cho đến sáng. Trưa hôm sau, ông nghe tin khách hàng vừa được ông bào chữa gần đây nhất đã chết trên giường ngủ, trong một tư thế rất kỳ quái như đang vòng tay để ôm một thứ gì đó, và chiếc máy nghe nhạc bị vấp đĩa, chỉ tua đi tua lại một bản nhạc như nguyện hồn cho người chết./.

Di Li

Di Li

Cái ghế

Tôi cho xe tấp sát lề đường rồi xuống mở cánh cửa bên phải, một hành động mà nàng luôn cảm thấy tự hào mỗi khi tôi đến đón nàng. "Anh xin lỗi. Đường đông quá". Nàng cười tí mắt, kéo phéc-motuya áo trễ xuống ngực "Không sao. Em cũng chỉ vừa mới hợp xong. Tôi nay đèn bù là được". Tôi lúng túng, sẵn sàng đón nhận một cơn lôi đình "Thế này nhé. Em chờ anh ngoài xe. Không lâu đâu". Tôi cảm tưởng nếu cửa xe không chốt chặt thì nàng đã nhào ra ngoài mà lao đầu vào một chiếc xe khác đằng sau "Tôi cho rằng đây là lần cuối cùng...". Tôi nhăn nhó, còn thấy khó khăn hơn chủ trì cuộc họp thường niên cuối năm "Anh đâu muốn thế, nhưng lần đấu thầu này rất quan trọng. Anh phải đi đêm trước. Nếu thành công, anh hứa...". Nàng trườn người qua trái "Anh còn nhớ hợp đồng trước anh cũng hứa khi nào tiền chuyển khoản sang ngân hàng anh sẽ mua cho em một chiếc O2 không". Chiếc phéc-motuya áo của nàng tụt thêm một chút nữa, nàng cố gắng di chuyển toàn bộ những phần nào có thể trong một không gian chật hẹp và vịn vào cánh tay phải của tôi. Nếu là lúc khác thì tôi đã quặt vô lăng theo hướng ngược lại, về phía con đường dẫn tới căn hộ rộng 200 mét vuông nằm chót vót trên tầng 18. Sẽ để nàng biểu diễn màn rắc quần áo, giày, mũ và khăn quàng cổ từ cửa cho đến bồn tắm, khu bếp, bàn vi tính hay bất cứ nơi nào nàng cho là mới lạ. Nhưng trước mỗi cuộc làm ăn, tôi chịu không nghĩ được việc gì thêm. Tôi gạt mồ hôi trán kiên quyết "Thôi nhé. Ngồi chờ anh. Lát nữa mình ăn ở nhà hàng Mêhicô". Tôi dừng xe trước một căn nhà bốn tầng. Cuộc đàm phán hoá ra gọn hơn tôi tưởng. Gã trưởng phòng môi mỏng dính, lúc nói hai hàm răng xít lại, lúc cười đôi mắt đảo như rang lạc. "Thôi ta vào việc nhé. Phía hai nhà thầu kia đồng ý hai mươi phần trăm nên nếu cậu muốn trúng thầu thì hai lăm. Việc này cũng chả riêng mình tôi đâu, còn phải cảm ơn nhiều cửa lăm". Tôi húp vội chén nước trà cho đỡ đắng họng "Dạ, mọi việc nhờ anh cả. Em đã chuẩn bị hết rồi". Nàng cũng không ngờ tôi ra nhanh như vậy, cười toét miệng "Nhìn mặt tươi thế kia là biết...".

Đôi chân trần màu sáp ong của nàng tựa vào thành xe đầy khiêu khích. "Thằng cu Ghê đấy hả?". Tôi đang dợm bước về phía nàng thì chợt giật mình vì một bóng đen chắn ngang trước mặt. Dường như nàng cũng vừa nhận thấy cái hình nhân ghê ngoào dưới nắng quái Chapel choạng nên há hốc mồm kinh hãi. "Có phải thằng cu Ghê con bà Thành đấy không?". Cả hai cái tên quen thuộc khiến tôi chững lại. Chiếc kính mờ hơi nước do mồ hôi túa ra từ lúc còn ngồi húp nước trà trong nhà gã trưởng phòng. Tôi vội vàng rút kính lau vội vào vạt áo và ngay tức thì buột miệng "Cô Thúy". Người đàn bà trước mặt cười đắc ý, khuôn mặt nhúm lại như phù thủy, cả quang mắt và bờ má thâm đen khiến lớp son phấn loang lổ cũng không che giấu nổi. Mái tóc xơ xác vàng ươm nhuộm bằng thứ thuốc rẻ tiền cắt cao tận gáy làm trơ khắc cổ xương xẩu. Chiếc túi da màu mận chít vắt vẻo trên cái khuỷu tay gân guốc bận áo đen lấp lánh kim tuyến nhũ vàng. Cô Thúy giơ tay định chạm vào người tôi khiến tôi chùng lại một bước theo phản xạ "Bà Thành dạo này có khoẻ không?"...

*

Đã lâu lắm tôi mới nghe thấy có người gọi mẹ tôi bằng này. Hồi ấy gia đình tôi còn sống trong cái xóm diện KT2, nghĩa là khu nhà không giấy tờ của những người dân ngụ cư. Xóm lao động nghèo nên trong một con ngõ dài chưa đầy hai chục mét có tới hơn chục hộ dân. Dân trong xóm, trừ gia đình tôi, đều không phải người Hà Nội gốc nên nghiêm nhiên bố mẹ tôi, một cô giáo tiểu học và ông kiến trúc sư trở thành gia đình kiểu mẫu. Bố tôi tên Thành nên cả xóm gọi mẹ tôi là chị Thành. Phía đầu ngõ, ngay dưới gốc xoan là ngôi nhà "ma ám" do cửa đóng then cài suốt cả ngày nên lũ trẻ trong xóm sợ lắm. Ngôi nhà đôi chủ liên tục và thi thoảng có người đàn bà mặt đỏ hoa đến ở, tóc dài thườn thượt, mỗi lần ra vào đều đóng kín cửa ngay lập tức khiến chúng tôi chết khiếp. Trong xóm nhà nào nhà nấy mở cửa thông thoáng suốt đêm ngày. Nhà tôi cũng chỉ lấy tạm một cánh cửa rụng bản lề để mỗi lần đi đâu thì bê ra che chiếu lẹ. Cánh cửa hệt trên hờ

hông hộc, lại nghiêng ngả do mặt đất không bằng phẳng, thế nhưng chẳng nhà nào mất cái gì bởi đâu có mấy cửa nả, xóm lại chung nhúc người, bên này thờ dài bên kia cũng nghe thấy tiếng. Ngay giữa ngõ là nhà ông ám. Cả gia đình ông làm nghề thổi thủy tinh nên mới sáng sớm đã âm âm kéo nhau đi làm ở một xưởng gần đấy, rồi nhà ông Chang đóng móng bò, ông Thụy thợ mộc, bà Huệ đồng nát. Nhà tôi tận cuối ngõ, phía sau là cả ruộng rau rộng mênh mông và ngay sát vách là nhà bà Thường. Ông Thường làm nghề hàn dép nhựa. Mỗi sáng xách giỏ đồ nghề đi hàn rong đến tối mịt mới về. Đồ nghề của ông là cả kho báu vật đối với lũ trẻ trong xóm, khi ông có một chiếc que sắt hơ lửa rồi chỉ cần gí vào vết nhựa rách, chiếc dép sẽ lành lặn như cũ. Ông Thường hiền lành, cả ngày chả nói một câu, trái ngược hẳn với tính bà Thường. Bà bán cháo rong, thứ cháo hoa loãng ăn với cà muối và đậu phụ rim. Hè đến thì bà đổi hướng kinh doanh bằng cách bán cơm nắm với muối vừng. Bà cũng chỉ bán cho khách lạ chứ người trong xóm thì không ai dám ăn vì có lần chính mắt cô Loan con ông Thụy thợ mộc nhìn thấy bà nắm cơm bằng manh quần lót màu cháo lòng của bà. Chiếc quần vải phin rộng thùng thình được cắt làm đôi rồi tận dụng để một nửa làm giẻ lau bát, một nửa nắm cơm. Cô Loan rí tai với khắp xóm nên kể từ đó người ta cứ cảnh giác nhìn những nắm cơm trắng nõn của bà. Gia đình bà Thường ồn ào nhất xóm vì những trận khẩu chiến không hồi kết. Bốn người con đầu của bà đều đã có gia đình nhưng đi đâu không rõ, thỉnh thoảng mới kéo về ở dăm bữa nửa tháng, bổ sung tiếng ồn vào căn nhà lợp giấy dầu rộng hơn hai chục mét vuông mà vật trang trí duy nhất là bức tranh màu nước quăn bốn góc, vẽ một ngôi nhà màu trắng trông ra biển, tám rèm đăng ten bay phất phơ khẽ chạm vào chiếc bàn ăn trên bày một đĩa hoa quả đủ loại. Năm này qua năm khác ông Thường treo bức tranh lên vị trí trang trọng nhất trong nhà và dặn thằng Văn không được nghịch vào. Thằng Văn, con út của bà Thường hơn tôi một tuổi, trên nó là chị Hải, béo ục ịch và răng hơi hô nhưng đã có lần được ông Thường dắt đi thi tuyển lớp vũ ba lê, anh Viên, bộ đội giải ngũ và gần như ngày nào cũng cãi nhau với bà Thường bằng

điệp khúc duy nhất "Ai bảo đẻ ra. Đẻ ra thì phải nuôi chứ". Trên anh Viên là cô Thuý, hoa khôi của xóm. Khuôn mặt cô Thuý, mái tóc cô Thuý như chẳng ăn nhập gì với cái xóm lao động nghèo xác xơ. Cô Thuý quăng ngoài hai mươi, tóc cắt kiểu bumbê ôm lấy khuôn mặt thon gọn, hợp với sống mũi thanh tú và làn da mỏng manh. Dáng người cô tròn lẳn. Trong khi mẹ tôi và đàn bà con gái trong xóm thường chỉ bận quần phăng đen, áo sơ mi phin hoa thì cô mặc quần âu trắng, áo phông sáng màu pho chiếc cổ xinh xắn có ba vòng ngân đầy đặn. Cô chỉ có hai ba bộ quần áo xong lúc nào cũng chải chuốt và sạch sẽ, khác hẳn với vẻ lam lũ của bà Thường và dáng người thô kệch của chị Hải. Có lần tôi nghe thấy mẹ nói với bố tôi sau khi ông buột miệng khen cô Thuý "Bà Thường trông thế mà khéo đẻ. Con bé còn xinh hơn cả diễn viên điện ảnh". - "Xinh thì có xinh nhưng cái mắt ướt rượt, phá tướng hết cả. Cái mắt ấy chỉ có đi làm...". Mẹ tôi bỏ lửng câu nói và quay sang mắng tôi "Tao cấm thằng Vinh mò sang bên kia chơi đây nhá. Nghe tao thì mày có ăn có học tử tế, không chỉ có đi làm phu hồ thôi con ạ". Tôi òa khóc vì lần đầu tiên mẹ xung mày tao với tôi. Lúc ấy tôi không hiểu sao mẹ tôi và các cô trong xóm ghét cô Thuý đến thế. Nhưng với lũ trẻ chúng tôi thì cô là thần tượng. Cứ mỗi đận gió heo may đưa đầy tán xoan đầu ngô thì y như rằng đám trẻ nhà ông Thụy, ông Chang, bà Huệ tụ tập đông đủ trong nhà cô Thuý. Chúng tôi chẳng đứa nào được đi nhà trẻ, cả ngày cứ tha thân mỗi nhà một tí và cái kho của cô Thuý chính là thiên đường. Trong căn nhà nền đất chật chội, cô Thuý được cất riêng một gác xếp thấp lè tè to bằng cái chiếu đôi, chỉ ngồi mà không đứng được. Cô có một chiếc làn đựng đủ thứ của nả mà lũ trẻ chúng tôi đứa nào cũng muốn xán vào ngắm nghía. Lúc này, thằng Văn và chị Hải huênh hoang lắm, ngồi trấn giữ ngay chân cầu thang gỗ để xét duyệt xem đứa nào đủ tiêu chuẩn. Tôi luôn được đặc cách vì cô Thuý quý tôi nhất xóm. Cô bày lên sàn gỗ những vụn len đủ màu sắc, nối chúng lại với nhau rồi nhoay nhoáy đôi que đan. Chiếc áo cứ dài dần rồi cho đến một sáng, khi chúng tôi ngủ dậy đã thấy chiếc chăn được đắp sẵn trên người thì cũng là lúc cô Thuý bận áo

mới. Cô Loan ngấm ngáy "Đúng là đồ giẻ rách. Tha được ở đâu đồng len đồng nát về đắp lên người trông đến kệt cớm". Chỉ có lũ chúng tôi là trâm trở khi thấy cô Thuý như khoác cả vườn hoa với trăm ngàn màu sắc. Tôi thấy cô tài hoa lắm. Mấy đứa con gái còn mê mẩn cô Thuý ở chỗ cô là người duy nhất trong xóm có thổi sơn gió màu xanh mà mỗi lần thoa lên môi lại biến thành màu hồng. Chúng tôi có thể ngấm cô hàng giờ trong lúc cô tô vẽ khuôn mặt qua một chiếc gương tròn con tí. Lúc ấy tôi chưa thấy người nào xinh đẹp bằng cô Thuý. Tôi ngưỡng mộ cô.

Một lần mẹ tôi có người bạn đến chơi. Bà ta nhắc tôi lên lòng rồi gi sát miệng vào tai mà nói oang oang "Cu Vinh đẹp trai quá nhỉ. Sau này có thích cưới vợ cô gả bạn Hồng Vân cho." Tôi chưa biết Hồng Vân là đứa nào xong khó chịu tụt xuống nói rành rọt "Cháu không thích cưới bạn Hồng Vân. Lớn lên cháu sẽ cưới cô Thuý làm vợ". Mẹ tôi đét tôi một cái rồ đau rồi quát ?"Thằng này càng lớn càng mất dạy. Ra ngoài kia cho người lớn nói chuyện". Bà bạn mẹ tôi tròn mắt ngạc nhiên "Cô Thuý là ai?". Mẹ tôi xua tay "Thôi con nít, chị nói chuyện nhảm nhí ấy làm gì". Bị đòn oan, tôi càng ức, đứng giữa nhà hét to "Sau này con sẽ cưới cô Thuý làm vợ". Tôi cũng không hiểu sao cô Thuý là người duy nhất trong nhà không bị bà Thường nhiếc là đồ ăn hại. Bà Thường gầy như que củi khô, răng nhuộm đen cái ra cái vào khắp khênh. Đôi lúc rồi rãi, mà thường là lúc trời chuyên mùa, bà Thường lấy chiếc lược bí ra ngồi trên vệ cửa, chải lũ chấy vào lòng chiếc nón rách. Chúng tôi tha hồ giành nhau những con chấy to để nghiền vào móng tay cho nổ đôm đốp. Bà Thường vừa chải chấy vừa kể lại câu chuyện muôn thuở hồi đi đắp đê cho Tây. Lúc khát nước cả đám cu li lội xuống má lừa lấy lưng nón nước uống lấy uống đê. Chúng tôi há hốc mồm "Thế rồi có bị làm sao không hả bà?". Bà Thường lấy vạt áo nâu bạc phếch chùi cái lược bí rồi quẩy vào nhà "Chả có làm sao sất. Tao vẫn cứ sống nhăn ra đây". Đấy là những hôm mát trời, còn thường thì bà gào lên cái điệp khúc "Ông khổ quá rồi. Chỉ muốn cái quả đất này nổ tung lên. Thử

cho chúng bay nhin đoi một hôm thôi xem có vàng mắt ra không". Những lúc ấy anh Viên lại khuyênh khoáng đi ra đầu hè, mồm lẩm bẩm "Ai bảo đẻ ra...".

Năm lên sáu tuổi thì tôi bị mắc ghê. Mới đầu cụm ghê chụm trên hai mu bàn tay sau lan từng đám rồi chi chít khắp mình. Tôi gãi sồn sột suốt ngày, bỏ cả cơm, đêm không ngủ được vì ngứa. Mẹ tôi hỏi ai đó bài thuốc nam đã đắp vài nắm lá đen đen lên người tôi nhưng không ăn thua. Cả xóm từ đấy gọi tôi là cu Ghê, gọi riết thành quen đến nỗi sau này tôi hết ghê vẫn bị coi là cu Ghê. Mẹ không cho tôi ra ngoài vì lo hàng xóm chê cười, vả lại tôi cũng không có người chơi do bị bố mẹ lữ trẻ trong xóm sợ lây nên cấm cửa. Suốt ngày tôi tha thân trong nhà. Một trưa nọ, tôi nghe có tiếng cô Thuý ngoài cửa "Thằng cu Ghê đâu chị?". Mẹ tôi đã sẵn ghét cô Thuý lại thấy cô ngang nhiên gọi tôi là cu Ghê nên lạnh lùng "Bố nó cho đi xuống nội từ sáng rồi. Cô có việc gì cần không?" - "À không, em hỏi thế thôi mà". Chờ cho mẹ tôi vào giường ngủ, tôi rón rén mò sang nhà cô Thuý. Nhìn thấy tôi cô reo lên "A thằng cu Ghê. Về rồi đây à. Cái thuốc mẹ cháu bôi không khỏi đâu. Ngồi xuống đây cô chữa cho". Nhìn thấy cô lăm lăm cây kim trong tay, tôi sợ chết khiếp. Cô kéo tay tôi bảo gồi lên đùi rồi giảng giải "Con cái ghê nó đào thành rãnh lên da cháu. Giờ cô lấy kim khêu nó ra cho nó chữa làm cháu ngứa". Cô vừa nói vừa chích một mũi kim lên da tôi. Tôi thấy nhói một cái nhưng sau đó cái chỗ mà tôi ngứa phát điên đó dịu hẳn lại. Cô nhể đến đâu, tôi như được trút cơn ngứa đến đấy. Nghĩ đến cảnh lũ cái ghê làm hại tôi suốt một tuần nay đang bị cây kim của cô Thuý lôi ra xử tội, tôi lim dim mắt sung sướng "Có phải xe tăng bọc thép đang tấn công hầm trú ẩn của địch không cô?". Cô Thuý cười khanh khách "Câu chỉ được cái ví von. Thế tôi chữa cho cậu hết ngứa sau này cậu học giỏi rồi đi Liên Xô, cậu trả ơn cho tôi cái gì đây?". Cơn gió hiu hiu lúc trưa hè thổi qua ruộng rau muống sau nhà uơm lên da thịt tôi mát lạnh, tôi gồi lên đùi cô Thuý êm ái, cảm thấy thoải mái hơn bất kỳ chiếc gối nào trên đời, mắt

tôi díu lại "Cháu đi Liên Xô về mua cho cô cái quạt con cóc để cô đỡ phải quạt tay". Cô Thuý lại cười, đầu tôi gối trên đùi cô cũng rung theo "Cha bố cậu. Chờ được cái quạt con cóc của cậu thì khéo tôi ngỏm rồi". Rồi cô Thuý kể đủ thứ chuyện cho tôi nghe, giọng cô đều đều như thể đang nói với chính mình. Con ngựa dần bay biến khỏi da thịt và tôi chìm dần vào giấc ngủ. Trong tâm trí mộng mị, tôi vẫn nhận thức được rằng chưa bao giờ và chưa ở đâu tôi cảm thấy dễ chịu và hạnh phúc đến như thế.

Từ bận đó, cứ buổi trưa là tôi trốn sang nhà cô Thuý để được gối lên đùi cô và khêu cái ghê. Trước lúc về cô đưa cho tôi một túi lá dạn "Lá chè tươi. Bảo mẹ cháu đun lấy nước tắm thì cái ghê nó mới không dễ trúng tiếp được". Mẹ tôi tặc lưỡi định vứt đi, sau nghĩ thế nào cũng đun lên cho tôi tắm. Quả nhiên, sau vài ngày da thịt tôi nhẵn nhụi không còn một con cái ghê nào. Hồi ấy bố tôi vắng nhà luôn luôn. Sau mỗi lần vào Nam, ông lại xách ra vài sọt nho, hàng tá khăn bông bay, dăm bánh xà phòng và chục chiếc áo phông trẻ con. Mẹ tôi xếp từng món đồ vào túi rồi đem đi đâu không rõ, những thứ còn lại mẹ gọi vài người quen đến bán. Hết vài lần vắng nhà của ông thì gia đình tôi sắm được chiếc tivi đen trắng, thỉnh thoảng nó tắt phụt, lấy tay đập đập lại lên hình. Từ đó tối nào nhà tôi cũng tập nập người đến xem nhờ vì đó là chiếc vô tuyến duy nhất trong xóm. Tôi thấy oai ghê lắm vì hàng xóm đến nhà ai cũng nịnh tôi. Nhưng mẹ tôi thì tỏ ra khó chịu. Có lần bà bảo với bố tôi "Thôi đồ đạc để tính sau. Mình lo chuyện nhà đi chỗ khác cho nhẹ đầu". Tôi ngỡ mình sắp phải xa cô Thuý nên càng quanh quẩn bên cô. Tuy nhiên bất cứ khi nào mẹ tôi phát hiện là tôi lại bị vài cán quạt. Một tối nọ, mẹ cho tôi lên hè hóng mát. Không biết từ đâu có gã thanh niên dắt xe đạp chờ tới, ngó vào trong ngõ, miệng tùm tùm hỏi mẹ tôi "Trong này có lò phải không chị?". Mẹ tôi ngơ ngác "Lò gì? Lò bánh mỳ á?". Gã kia cười nham nhở "Lò ấy mà". Mẹ tôi đỏ dừ mặt gằn giọng "Đồ mất dạy. Đi mà tìm chỗ khác", rồi bà vội vã xua tôi vào nhà. Tối hôm đó, tôi nghe thấy bố mẹ bàn bạc với nhau "Tôi đã hỏi được căn nhà

cạnh xưởng gỗ, hướng đẹp lắm. Ông lo dọn tiền đi chứ ở đây ô uế lắm, rồi con cái mình cũng hư hỏng theo". Tôi đem chuyện này kể với cô Thuý. Cô im lặng hồi lâu rồi cấp nón đi ra ngoài. Cô tránh mặt tôi để đến tháng trời, mãi cho đến một hôm. Tôi pha cốc nước đường to bự rồi ngênh ngang đi lại trong ngõ. Lũ trẻ con và cả người lớn nữa nhìn tôi ghen tị. Cô Loan vừa ngó cốc nước đường trên tay tôi vừa bĩu môi với bà Huệ "Đúng là con nhà giàu có khác, người thì bé cốc nước đường thì to, không biết sau này có làm nên cơm cháo gì không". Đúng lúc đó thằng Văn ở đâu chạy đến nhìn hau háu vào cốc nước đường của tôi "Cho tao xin một ngụm". Tôi vênh mặt lên "Không". Tức thì thằng Văn xông vào đồ ụp cốc nước của tôi xuống đất. Tôi húc đầu vào bụng thằng Văn. Chúng tôi lăn lộn dưới đất. Cô Loan cười ha há "Đúng rồi. Văn cho nó đo ván đi. Cậy nhà có tiền hách dịch hả". Vừa lúc thằng Văn cười được lên người tôi và chuẩn bị thoi nắm đấm vào giữa mặt tôi thì một bàn tay lôi nó ra. Tiếng cô Thuý đánh lại "Tao cấm mày. Đói cho sạch rách cho thơm". Cô xốc lại áo cho tôi rồi lấy cổ tay chậm vết máu dính lẫn đất cát trên má tôi. Cô Loan ngửa mặt lên trời nói băng quơ "Úi giào ôi. Đói cho sạch rách cho thơm gớm nhỉ". Cô Thuý sững lại. Những giọt nước tròn xoe thì nhau trườn khỏi đôi mắt đen láy như lúc nào cũng phủ sẵn một lớp nước. Cô đi vụt vào trong nhà, bỏ mặc tôi và thằng Văn đứng ngơ ngác.

Ít lâu sau, tôi thấy nhà bà Thường hay có khách, khách của cô Thuý. Đây là một người đàn ông có khuôn mặt trắng trẻo, đôi môi đỏ như môi con gái và lông mày thì thưa thưa như trẻ con. Cô Thuý vui lắm, cười nói suốt ngày. Người đàn ông lần nào đến cũng cho thằng Văn túi kẹo hoặc cái kẹp tóc cho chị Hải, túi thuốc Lào cho anh Viên nên được cả nhà bà Thường tiếp đãi như khách quý. Tôi đoán rằng đây là lý do mà cô Thuý lạnh nhạt với tôi vì có lẽ cô có người bạn mới rồi. Tôi khó chịu ra mặt và giận cô thực sự. Có bạn cô gọi tôi sang để cho phong bánh khảo mà tôi không thèm trả lời. Rồi một lần nọ, cô làm lành bằng cách rủ tôi đi mua cà. Đây là một cảm dỗ mà

tôi không thể từ chối. Đi sang quầy hàng khô nhà bà Vui phía bên kia đường luôn là điều mong mỏi đối với lũ trẻ trong xóm vì ở đó chúng tôi được ngắm đủ thứ hàng hóa lạ mắt. Vừa nhảy nhót trước mặt cô Thuý, tôi vừa vắn vẹo "Sao cô không muối cà giống nhà cháu ấy, thì đỡ phải đi mua". Cô Thuý giơ cao bát cà sang một bên sợ tôi đánh đổ mắt "Đề mà chúng nó ăn vã cà à, rồi thì đến bữa lấy gì ăn cơm". - "Thế sao cô không muối một vại cà bán giống nhà bà Vui, xóm mình đỡ phải đi xa mua cà." - "Nhưng cô không có tiền làm vốn" - "Cô muối một vại cà nhỏ thôi. Bao giờ có lãi thì cô muối hai vại cà, có lãi nữa thì ba vại cà". Cô Thuý cười đến nỗi bát cà sóng sánh suýt rơi ra ngoài "Anh này có máu kinh doanh đây. Sau này lớn lên làm ông chủ, xây nhà to mua xe đạp rồi mời cô Thuý đến ở nhé". Không ngờ sau bữa đó, cô Thuý muối cà bán thật. Cô bày ra đầu hè dưới gốc cây xoan. Hàng xóm tấp tểch có người đến mua, rồi cả những ngõ trên cũng sang. Họ nói cà cô muối ngon hơn bà Vui. Hễ có khách đến là cô lại khoe "ý tưởng của anh cu Ghê đây". Mẹ tôi nhớ bữa cũng sai tôi ra mua dăm hào cà. Cô Loan mới đầu còn nguýt "Gớm, được ba bảy hai một ngày", sau cũng vác bát ra mua nốt. Người đàn ông môi đỏ vẫn đến chỗ cô đều đặn và còn bán cà giúp cô. Cả hai vừa múc cà vừa cười ríu rít. Cho đến một buổi trưa nọ. Giữa không gian tĩnh lặng của xóm thị nghèo, thảng hoặc có tiếng ve đầu mùa ran lên một hồi dài rền rĩ. Tôi trốn ngủ trưa và ngồi trên chiếc ghế đầu cạnh vại cà của cô Thuý. Người đàn ông môi đỏ ngồi sát cô, hai người ngắt những bông phượng đan vào nhau thành một vòng tròn và xếp lên đầu tôi. Tôi thích chí định quàng nó lên tóc cô Thuý giống nhân vật trong bộ phim tối hôm trước thì một bàn tay phũ phàng đã túm lấy mớ tóc mềm mại, vò nát cả những bông phượng mà tôi công phu cài lên tóc cô. "Hôm nay tao mới bắt được quả tang thằng Ngô con đĩ. Tao cho chúng mày chết". Vừa chửi người đàn bà to béo vừa tát túi bụi vào mặt cô. Người đàn ông môi đỏ mặt tái mét lùi lại đằng sau. Hàng xóm kéo đến đông nghịt. Người đàn bà vừa giúi đầu cô vào gốc xoan vừa chì chiết "Nó lại còn bày đặt bán cà nữa các ông các bà ạ. Thứ người như nó thì cái gì cũng bán". Vại

cà rơi xuống vỡ tan, những quả cà vàng ươm lăn tung toé, lấm lem vết đất. Mụ ta bóc một nắm cà nhét vào miệng cô Thuý "Đánh đĩ mười phương phải để một phương lấy chồng. Hôm nay bà thương mày nên mới xử mày để mày còn có một phương đây nhé". Mãi sau cô Thuý mới được thả ra, tả tơi, ê chề, suy sụp. Trong trí nhớ non nớt của tôi lúc ấy, tôi chỉ muốn mình có thể ôm cô vào lòng, như cô đã từng che chở cho tôi vậy.

Sau bữa ấy, bố mẹ tôi quyết định chuyển nhà. Trước khi đi tôi không chào được cô Thuý vì nghe cô Loan nói cô đã về quê để tránh đòn thù. Gia đình tôi còn chuyển nhà mấy đận nữa và sau thời kỳ đổi mới, cái xóm lao động ấy cũng đã bị bay đi để người ta mở đường và xây chung cư. Tôi cũng nghe phong thanh nhà bà Thường được đền bù nhiều nhất vì cách tính suất đất theo nhân khẩu. Tuy nhiên cái nghề hàn dép nhựa và bán cơm nắm của ông bà Thường đã chẳng còn phù hợp với cái thời đại đi xe hơi và ăn nhà hàng này. Các con bà vẫn thất nghiệp và bà Thường cứ thế bán đất đi mà ăn dần. Ngót ba mươi năm qua tôi không gặp lại cô Thuý.

*

Cô Thuý lại cười khanh khách. Những vết chân chim dóm lại quanh mắt như thể ông Trời đã túm cả năm thời gian để ném vào đấy. Đôi mắt cô đục lờ, đờ đẫn. Hàm răng ám khói đen xỉ phô ra khi cười. "Cu Vinh hả. Cậu đi du học về có khác. Thành ông chủ lớn rồi hẳn. Giỏi thật". Cô lại định giơ tay chạm vào người tôi nhưng lần này thì tôi giật nảy mình lùi hẳn lại một bước. Cô Thuý như chợt nhận ra điều gì, ngơ ngác nhìn chiếc đồng hồ vàng chói trên tay tôi, chiếc xe lấp lánh biểu tượng hình ngôi sao ba cánh và nhất là cô người yêu sực nức mùi nước hoa của tôi đang khinh khỉnh tựa vào thành xe vẻ sőt ruột. Nụ cười của cô Thuý tắt dần. Cô gượng gạo "À cho tôi hỏi thăm ông bà Thành nhé". Nói đoạn cô vội vã quay đi hướng về góc si già xù xì trong ánh chiều nhạt nhoang. Dáng cô liêu xiêu theo tiếng ho gần không dứt. Nàng ngúng nguẩy chui vào xe "Anh quen hạng người ấy à".

Tôi nhân ga "Không" "Sao biết tên anh?" "Chị" "Sao biết anh đi du học về". Tôi gắt "Sao hôm nay em hỏi lảm thê. Thôi về. Anh mệt rồi". Cho đến tận lúc đưa nàng về tôi cũng không nhớ nổi thái độ của nàng thế nào nữa. Có vẻ như cuộc đàm phán lúc chiều làm tôi kiệt sức. Tôi hướng thẳng xe về nhà và nằm vật trên đi văng. Căn hộ đầy tiện nghi được tôi mua bằng suất quan hệ sau vài lần trúng thầu. Bố mẹ tôi vẫn ở cùng thành phố song tôi những muốn được đi về tự do sau mỗi lần làm việc quá giờ, sau những chầu nhậu nhẹt thâu đêm suốt sáng và đặc biệt là thoải mái đưa nàng về nhà vào ngày nghỉ cuối tuần mà không có ai làm phiền. Ngọn đèn chùm trên trần nhòa đi và lập loà trước mắt tôi là cánh cửa không bản lề dựng tạm, căn nhà lợp giấy dầu có bức tranh vẽ ngôi biệt thự ven biển, góc xoan văng tung toé những quả cà muối và đôi mắt cô Thúy lúc nào cũng long lanh nước. Cô là người đầu tiên phát hiện ra khả năng kinh doanh thiên bẩm của tôi, còn tôi, có lẽ cũng là người đầu tiên khuyên cô nên kiếm tiền bằng cách muối một vại cà.

Một tháng sau, hợp đồng kêch sù của tôi được ký kết do có gã trưởng phòng môi mỏng dính làm tay trong. Tôi thiết lập thêm mối quan hệ thân tình bằng cách mời gã và đám lâu nhâu đi Đồ Sơn hóng gió. Chúng tôi úm trong các phòng nhậu và phòng karaoke thiếu khí trời từ lúc đến cho tới lúc về. Các cô gái tóc vàng, tóc đỏ nhìn thấy tôi mừng như phiên chợ tàn gặp khách sộp "Anh Vinh. Mấy tháng nay đi đâu mà chẳng ghé qua tụi em". Gã trưởng phòng thích chí lắm. Sau vài lon bia, gã vỗ vai tôi lè nhè "Thằng em, chơi được, chơi được lắm." Những cánh tay trần móng đỏ chót nguần ngào rót bia hươ trước mặt tôi, mắt cô nào cô nấy đen lay láy ướt rượt. Tôi chợt nhớ ra điều gì đó chưa làm được nên sốt rượt nhìn những lon bia cứ tuôn như suối. Lúc về tôi mời gã trưởng phòng "Anh lên xe em, em đưa về tận nhà cho đỡ mệt". Hai tiếng từ Đồ Sơn về ngôi nhà bốn tầng của gã trưởng phòng, tôi nhìn đồng hồ liên tục, chỉ lo muộn. Lúc gã vào nhà, tôi đỗ xe xế sang một góc rồi rảo về phía bà cụ bán nước. Tôi mua một bao

thuốc "Cụ có biết cô Thuý hay đứng chỗ nào không ạ?" "Cậu hỏi Thuý nào, Thuý khói, Thuý tay ga hay Thuý cút?".

Tôi lúng túng. Đôi mắt cô Thuý đen lay láy lẫn vào bóng đêm, khuôn mặt gọn trong mái tóc bumbê xinh xắn. "Cô Thuý tóc cắt ngắn, đáng người..." "Thuý héo." Bà lão ngược đôi mắt nghi ngờ nhìn tôi "Chết rồi. Chết cách đây ba hôm. Bị viêm phổi. Cái con người số khổ, ngàn ấy tuổi đầu rồi còn đứng cho đến ngày cuối cùng. Mà làm gì có ma nào thèm ngó". Tôi rút vội một tờ bạc bất kỳ trong túi trả bà cụ rồi đi như ma đuổi về phía cửa xe. Không khí bên ngoài oi nồng và ngột ngạt như bị ép lại từ một chiếc máy nén khổng lồ. Ráng trời phía đằng đông đỏ rực báo hiệu một cơn bão sắp càn tới. Radio diêm tin một giờ sáng. Những cô gái gầy guộc với điều thuốc cháy đỏ trên môi mở to mắt khi chiếc xe của tôi chậm chậm lặn qua. Phía đầu đường đằng kia đèn cao áp sáng quắc rộng thênh thang. Chẳng mấy chốc người ta cũng sẽ đón hết mấy gốc si già ở đoạn này để làm đường, những ngôi nhà lụp xụp kia sẽ được giải tỏa và ngôi nhà bốn tầng của gã trưởng phòng càng trở nên có giá. Hơi mát trong xe bắt đầu lan tỏa xua đi cái nóng hầm hập của bầu trời trước bão. Tôi nhớ đến cái quạt con cóc đã hứa với cô Thuý. Tôi không chắc nếu không đưa gã trưởng phòng về nhà liệu tôi có quay lại đây không. Đột nhiên một cơn ngứa dội lên khiến tôi đỗ hẳn xe lại để gãi. Cơn ngứa lan tỏa khắp người làm tôi gãi sồn sột. Do bữa bia lúc tối hay khí trời nóng bức đây? Hay con cái ghẻ ngày nào hãy còn sót lại để bắt đầu đào rãnh trên da thịt tôi?

2005

Di Li

Người cùng chung cư

(Di Li tên thật là Nguyễn Diệu Linh, sinh năm 1978 tại Hà Nội. Tốt nghiệp Trường Đại học Ngoại ngữ HN, hiện là giáo viên Trường Cao đẳng Thương mại và Du lịch HN)

Một cái đầu màu hạt dẻ hiện ra sau cánh cửa gỗ sơn màu cánh gián vẻ hơi ngạc nhiên, theo sau là bộ ngực trần rám nắng với hình xăm mỏ neo màu đỏ và đen bên ngực trái: "Xin lỗi, làm ơn vãn nhỏ nhạc chút vì khuya quá rồi". Hàm răng sáng bóng kéo ra một độ dài vừa đủ lịch sự: "Xin lỗi chị, phiền hàng xóm quá".

Miên gặp Mỏ Neo lần đầu tiên trong một vụ nhỏ như thế. Miên vô thức click chuột vào cuốn album trong blog của Mỏ Neo, những tấm ảnh vô thức trôi, và sống động đến đáng sợ.

Miên sai những bước dài, chui tọt vào cầu thang máy và nhanh chóng nhấn số 10. Không may, một bàn tay đã chặn lấy cửa và nhanh nhẹn bước vào trong, nụ cười sáng bóng làm thân "Chị chờ chút, mình ở cùng tầng mà". Miên vô cùng dị ứng khi đứng trong cầu thang máy với người khác. Trong một mét vuông với những người xa lạ, cô thấy ngột thở lắm. Những tấm vật liệu được vắn vào trong, cùng vài anh công nhân mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Mỏ Neo cười cầu tài: "Sửa sai việc hôm qua đấy mà". Miên không

hiều. "Hôm qua chị phê bình nên em thuê thợ làm bộ phận cách âm". Miên càng ngỡ ngác. Cô mới chuyển tới khu này được hơn nửa năm, còn Mỏ Neo, mới nửa tháng, một tháng, hoặc có thể hơn. Chính xác là từ khi bị tiếng nhạc đêm hành hạ, cô mới bắt đầu nhận thức được căn hộ kè duy nhất có người ở.

Trong số những khu chung cư kè cận, khu nhà Miên ở có giá thuê rẻ nhất và chủ hộ già nhất có lẽ cũng chỉ 40 tuổi. Những cầu thang toả lên các tầng với từng cặp hai hộ khép kín, âm u và bí bách. Những cánh cửa gỗ màu cánh gián giống hệt nhau, đóng im ỉm, đơn điệu đến phát điên. Từ hồi đến đây, Miên không quen ai trong số vài trăm nhân khẩu cùng khối nhà.

Thằng hoặc cô đứng chung cầu thang máy với các cư dân của tầng trên hoặc tầng dưới. Họ đều trẻ, trẻ để cảm thấy hứng thú với những cánh cửa màu cánh gián khoanh vùng một thế giới riêng, trẻ để không thích chung đụng và chia sẻ.

Sau lần đối mặt thứ hai ở cầu thang máy, thứ nhạc cấp ba kia đã chấm dứt. Lần giáp mặt kế tiếp, Mỏ Neo sang gõ cửa phòng Miên hỏi xem bên này có bị mất điện không. Không. Rõ ràng là đường điện bên kia có vấn đề. "Chị sống một mình à. Tuyệt vời đấy. Sống tự do là một trong những sản phẩm văn minh nhất của thế giới văn minh!".

Miên nhìn phần Interest trên blog của Mỏ Neo. Chỉ một từ duy nhất Mỏ Neo viết một cách hài hước Mien.com. Miên kết bạn với Mỏ Neo một cách tự nhiên theo lẽ trái tự nhiên nhất. Hôm đó Mỏ Neo lại gõ cửa. "Bên này có mất điện không chị?" - Mỏ Neo hỏi rồi cười xoà, vì khuôn mặt Miên lấp loá trong ánh nến đầy bực bội. "Hôm nay đúng sinh nhật em, đang định ra quán, chị đi cùng nhé? Mất điện lâu đấy".

Lũ bạn của Mỏ Neo vừa lịch sự vừa nhố nhăng. Có khoảng hơn chục đứa, cả nam lẫn nữ, chui vào một quán bar có tên là Funky Girl. Mấy đứa choẽ hai ngón tay làm điệu bộ của các rapper đường phố, đọc một đoạn rap dài trong đó có từ Funky Girl đọc chệch đi thành một chữ bậy bạ rồi cười rú

lên. Miên giữ vẻ thân nhiên, cho dù Mỏ Neo có ý gàn tụi kia sợ làm Miên phật lòng. Chả sao. Đề tài liên quan đến sex bao gồm những từ ám chỉ, vật tượng trưng và các câu chuyện hài hước là thứ dễ khiến người ta hứng khởi nhất. Ở cơ quan cũ của Miên, nơi mà Miên làm ngay sau khi về nước, người ta nói chuyện sex từ sáng đến tối. Càng nhiều thời gian, các câu chuyện càng được sáng tạo, thêm thắt, những từ ngữ úp mở chỉ có Miên là không hiểu.

Trên đường về. "Chị hỏi điều này buồn cười lắm, chị chưa biết tên của em". "Ừ nhỉ, em là Gia Lương, một cái tên chương bộ, còn nếu để tên không thì nghe rất ngố. Chị cứ gọi em là Ricky, hồi còn đi học tụi bạn em vẫn gọi vậy". "Trước em học bang nào?". "Trường Bowdoin, Massachusetts, tốt nghiệp được ba năm rồi". "Nghĩa là năm nay 25?". "Đúng. Em đoán em kém chị 5 tuổi. Chị làm thạc sĩ xong sao không ở lại?". "Thế sao em không ở lại?". Mỏ Neo ngúc ngoắc đầu: "Em khác. Sao chị chưa lấy chồng?".

Album trên blog mang tên Ricky vẫn vô thức trôi. Những hình ảnh hiện ra rồi biến mất. Tám ảnh chụp hôm sinh nhật Mỏ Neo có cả Miên, vài cậu bạn tóc vàng và một cô gái giơ ba ngón tay làm thành chữ Vi.

Có tiếng chuông điện thoại, song Miên không nghe, điện thoại ngừng một lúc rồi đổ hồi thứ hai, lần này Miên rút hết dây cắm và lục tìm một túi cà phê tan. Miên có gặp Lam Vi vài lần. Lam Vi bấm chuông cửa nhà Miên, không chào, xác xược: "Ricky bảo chị mở cửa cho em. Anh ấy có việc ở công ty không về được".

Có vài lần Mỏ Neo mời Miên sang chơi. Nhà Mỏ Neo đủ màu sắc như một phòng học mẫu giáo. Tạp chí, băng đĩa, quần áo, đầu mẫu thuốc lá, vỏ kẹo và chai lọ vắt vẻo mọi nơi tồ điếm vào không khí kỳ cục của căn phòng. Mỏ Neo chả có vẻ gì là ngượng nghịu, trái lại còn vút toẹt vỏ bao thuốc xuống đất ngang nhiên như chỗ công cộng. Miên đi đi lại lại và chân tay ngọ nguậy một cách đầy bản năng. "Em có muốn chị dọn dẹp giúp em đống

này không?". "Chị dọn suốt đời được à. Dọn xong ngày mai lại thế". Tuy nhiên Mỏ Neo cũng đưa chìa khoá phòng cho Miên. "Chị có thể vào nhà bất kỳ lúc nào, và làm bất kỳ điều gì chị muốn". Nó ngoắc chiếc chìa khoá vào tay, lúc lắc người tiến lại phía Miên. Mỏ Neo ép sát Miên vào tường, và nắm chặt hai tay ra ý cảm ơn. Miên luống cuống khẽ ẩy nó ra xa rồi vội vã tiến về đồng báo cũ. Mỏ Neo khẽ huýt sáo vui vẻ, người vẫn lúc lắc một cách kỳ lạ với vẻ hung phần rõ rệt. "Chị yên tâm, em coi chị như chị gái của em". Vẫn dáng đi lúc lắc ngớ ngẩn, Mỏ Neo tiến về chiếc salon, đồ người xuống và hát ông ổng một bài tiếng Anh mà Miên chưa nghe thấy bao giờ.

Miên thấy vui vì có một người tin tưởng, giao cho cô cả chìa khoá nhà. Và thường thì cuối tuần, là những ngày Mỏ Neo đi vắng suốt, Miên mở cửa căn hộ của người bạn hàng xóm để dọn dẹp, dẫu biết rằng chỉ đến sáng hôm sau, những thứ hồ lớn kia sẽ lại xuất hiện như cũ.

Lam Vi khiến bất kỳ người nào khó chịu ngay từ lần gặp đầu tiên. Trượt đại học, mồm nói không ngoi nghỉ trừ lúc nhai kẹo cao su và hút thuốc, toàn lời lẽ bậy bạ và ngớ ngẩn, quần cặp trễ, áo quai treo, tóc tĩa hai tầng sợi ghi sợi vàng, móng tay dính cườm lóng lánh.

Miên mở khoá cửa cho Vi. Cô bé ào vào nhà, rút lon bia trong tủ lạnh bật nắp và gác cả đôi giày 9 phân lên mặt bàn. Không khí trong phòng ngột ngột. Mỏ Neo luôn đóng tịt các cửa sổ khiến căn phòng như một thứ hầm trú ẩn của các giáo phái tà đạo. "Sao Ricky lại thích chơi với chị nhỉ?".

Lam Vi bắt đầu phả thuốc mù mịt khắp phòng, thản nhiên nhìn Miên. Cô không khó chịu vì câu hỏi thiếu tế nhị đó. Chẳng phải cô cũng có chung câu hỏi như thế với Lam Vi hay sao. Có lần Mỏ Neo bảo Miên: "Chị nhạt nhẽo thật đấy". Mỏ Neo cũng giống Lam Vi, luôn nói thẳng những câu rất thô lỗ. Nhiều người bảo Miên đẹp. Nhưng Mỏ Neo đã chứng minh ngược lại khi kéo Miên ra trước gương "Chị xem này, mọi đường nét của chị đều đẹp không chệ vào đâu được, nhưng khi ghép chúng vào với nhau thì cứ nhạt nhẽo thế nào ấy".

30 tuổi, Miên gần như chưa có bạn trai. Vài lần, Miên loáng thoáng thấy một anh chàng nào đó thất bại sau vài câu cà phê bình luận: "Đẹp nhưng nhạt nhẽo thế nào ấy". Và bây giờ là Mỏ Neo, ngang nhiên lôi cô đến trước gương nói rằng cô nhạt nhẽo. "Chị sống nhạt lắm". Mỏ Neo lặp lại và bắt thân ôm chặt lấy Miên xoay một vòng, miệng cười khanh khách.

Lần thứ ba Miên gặp Lam Vi khi cô bé đang cười lên người Mỏ Neo. Đã một giờ sáng, và Miên ngủ được một giấc rồi. Cô chợt nhớ ra chiếc điện thoại để quên bên nhà Mỏ Neo lúc sang đó dọn dẹp. Nghĩ rằng người hàng xóm giờ này đã ngủ say, Miên lấy chìa khoá nhẹ nhàng mở cánh cửa màu cánh gián. Ngay khi cánh cửa vừa hé, những âm thanh chát chúa dội vào đầu óc đang mơ màng của Miên. Những tấm cách âm dày đã khiến tiếng nhạc bị nhốt an toàn cùng với ánh đèn xanh đỏ đang nhấp nháy.

Miên hoa mắt. Cô lơ mờ thấy những hình thù kỳ dị lồm ngồm trên sàn nhà, bám vào tường, lê lét khắp mọi nơi. Cả Lam Vi và Mỏ Neo gần như vẫn còn nguyên quần áo, đang rên rỉ những âm thanh man dại. Những khối đen khác quần quai trên salon, dưới sàn nhà trong vũ điệu quái đản và gập gáp đầy kích động của những con mèo hoang đêm trắng tròn, đều mang dáng vẻ quen thuộc mà Miên đã gặp một lần. Một cô bé trạc tuổi Lam Vi, với bộ ngực để trần, trên người lủng lẳng mỗi chiếc váy cộc gần như sắp rơi xuống đất đang mãi miết tìm gì đó dưới sàn. Cô giờ đang thè lưỡi liếm những chiếc chân bàn một cách say mê. Đôi mắt ngây dại nhưng long lanh thích thú, cô bé bò lồm ngồm lại gần gian bếp và bắt đầu liếm láp chân tường. Trên bàn ăn, một cô bé khác đang ngồi chồm chồm, tay bám chặt thành bàn, thỉnh thoảng lại gào rú một cách thảm thiết "Giữ chặt lấy em, em sắp lăn xuống bây giờ đấy". Căn phòng của Mỏ Neo ban ngày dễ thương như phòng học mẫu giáo giờ biến thành một hang động thuở hồng hoang, âm u ướt thứ bản năng cuồng dại và ma quái.

"Bố mẹ em có hạnh phúc không?". "Rất hạnh phúc! Thậm chí sắp bố tặng sắp mẹ một chiếc lược thép cách đây 30 năm mà giờ sắp mẹ vẫn còn giữ".

"Em có thấy mình được chiều quá đáng hay bị ngược đãi không?". "Hô hô! Nếu quá đáng thì đã không tiêu hoá nổi 16 năm học đâu". "Em quen những người bạn kia bao giờ?". Cách đây một năm, người nọ tập hợp được người kia. Một hôm Ricky lên tiếng. Sóng chấn phát mứa ra rồi. Anh em thử bàn xem có trò gì mới không. Vậy là go go go, toàn đùa thông minh mà. "Em đã bao giờ bị bỏ rơi chưa?". Mỏ Neo tiến lại phía Miên, làm động tác muốn ôm cô vào ngực, đáng người vẫn lúc lắc một cách vui vẻ: "Chị thử nhìn xem. Em có đẹp trai không. Gái bu xung quanh đây". Mỏ Neo ngả người trên ghế sofa, giả đò làm điệu bộ khêu gợi. Rồi nó gi sát mặt đối diện với Miên, chừng không thể gần hơn được nữa" "Em chán chị lắm. Chị hỏi những câu nhạt nhẽo ấy làm gì? Chị muốn thay đổi gì ở em. Tốt nhất là hãy thay đổi cái thứ giấy bồi tường gớm ghiếc kia đi và làm cho tấm ga giường nhà nhĩ thêm một tí. Bố mẹ em có địa vị và giàu có, nhưng nhạt nhẽo y như chị ấy. Và rồi em thấy cần phải thay đổi. Vì vậy hãy đốt lửa lên nào!". Mỏ Neo lắc lư người và mồm tự làm nhạc, nhảy một điệu kỳ dị. "Thôi đã Ricky! Vậy là em dùng ecstasy một năm rồi?". "Sao chị nói văn hoa thế, gọi là lắc, là bay, là cắn, như thế ấn tượng hơn. Không nghiện đâu, đừng sợ em. Thuốc lá không hút còn thềm chứ thứ kẹo này chỉ để vui thôi. Nhưng chị vẫn giúp em dọn dẹp nhà cửa chứ?". Khuôn mặt Mỏ Neo thoát biến đổi, đôi mắt trẻ thơ đầy biểu cảm và giọng nói có vẻ hơi lo lắng.

Miên vẫn sang dọn dẹp giúp Mỏ Neo. Cô như một bệnh nhân kinh niên nằm giữa bốn bức tường trắng toát, bỗng một ngày nọ phát hiện lối cửa sau có một khu vườn lạ, chứa đầy hoa dại và cả những bụi gai.

Cũng có lần Miên thuyết phục được người hàng xóm từ bỏ đám bạn. Đó là hai ngày nghỉ cuối tuần. Mỏ Neo khoá trái cửa, tắt điện thoại và sang nhà Miên. Ban đêm, Mỏ Neo ngủ trên chiếc salon màu ghi. Nhưng đôi mắt nó đã vô cảm, những mẩu chuyện của Miên như dội vào một bức tường đá.

Không còn những câu pha trò vui nhộn và dáng đi lúc lắc kỳ dị. Có lần, Mỏ Neo giật phắt thân hình uể oải khỏi chiếc ghế, hoảng hốt mở tung các cánh cửa tủ và rối rít tìm thứ gì đó trong buồng tắm: "Em nghi rằng có ai đang

nấp trong này. Có thể là thằng cha nào đó thích chị rồi muốn tìm cách thủ tiêu em". Những lời trấn an của Miên dường như vô ích. Trong giấc ngủ thẳng thốt, Mỏ Neo luôn giật mình và gào rú thảm thiết: "Miên, có người muốn giết em!". Nhưng Miên vẫn kiên trì ngay cả khi nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Mỏ Neo lúc nhận cốc sữa từ tay Miên: "Biết đâu đã có đũa nào lén bỏ thứ gì vào đây thì sao?". Những cơn trầm cảm và ảo giác đầy hoang tưởng của Mỏ Neo đã khiến cuối tuần của Miên không chỉ có màu ghi như mọi ngày. Sự bất an lây lan sang cả Miên. Thế rồi, Mỏ Neo quay trở lại với cái hang động hoang dã sau cánh cửa màu cánh gián. Nó hưng phấn trở lại. Ánh mắt lúc nào cũng lấp lánh một cách kỳ dị. "Miên này, em mới tìm được một đối tác cực sộp. Sẽ mời công ty em phân phối độc quyền phần mềm ở miền Bắc". Vẻ phấn chấn của Mỏ Neo bao trùm lên Miên.

Chiếc xe mui trần màu vàng chanh hiện ra choán hết màn hình. Miên click chuột cho hình ảnh đứng lại. Hôm đó là một chiều cuối thu, chỉ có gió và đám mây hanh hao chậm rãi. "Alô. Chị xuống đây đi. Em đang ở dưới sân". Miên thò đầu qua ô cửa sổ. Mỏ Neo đứng bên chiếc mui trần, vẫy tay hớn hờ. "Khoản trợ cấp cuối cùng để làm ăn đây, nhưng bây giờ không cần dùng tới nữa vì sắp ký được một món khá rồi. À quên, chị lên nhà thử cái này đi, thay cho mấy thứ nhạt nhẽo của chị". Nó xiết chặt hai tay Miên: "Em cảm ơn chị vì thời gian vừa qua". Mỏ Neo đưa cho Miên một hộp quà bọc giấy màu đỏ boócđô. Màu đỏ tươi của chiếc váy lụa mỏng manh như kết theo nụ cười bừng sáng của Mỏ Neo. Nước da Mỏ Neo không còn màu râm nắng hấp dẫn, nó tái lại và bắt đầu lộ đường gân xanh trên cánh tay gầy gò. Mỏ Neo huýt sáo vui vẻ ngồi sau vô lăng, lòng mắt in hình bầu trời xanh thẳm. Em sẽ chở chị đi bất cứ nơi nào chị muốn.

Hôm sau thì mẹ Mỏ Neo tìm đến, trách mắng nó đã xài tiền vào cái việc mua sắm vô lý. Bà là một phụ nữ sang trọng, dịu dàng nhưng nghiêm khắc. Hôm ấy Mỏ Neo về sớm hơn thường lệ. Miên cảm thấy một cuộc tranh cãi căng thẳng giữa bà và người hàng xóm bướng bỉnh sau cánh cửa gỗ dày.

Khi bà rời khỏi khu chung cư, bực đến nỗi quên cả chào Miên, thì cũng là lúc Mỏ Neo ập sang, rơi xuống chiếc salon màu ghi như quả táo nẫu. "Em thất bại rồi. Phía bên kia không ký nữa vì em thiếu một số giấy tờ pháp lý. Tưởng là chạy được nhưng...". Mỏ Neo phẩy tay, nhìn Miên như muốn khóc, như muốn trông mắt bỗng dưng mù loà để khỏi phải nhìn thấy vạn vật xung quanh. Miên nói một câu nhạt nhẽo và hết sức vô nghĩa trong trường hợp này: "Thôi, thua keo này ta bày keo khác". "Không còn keo khác nữa. Để lấy uy tín với nhà cung cấp, em đã đầu tư quá nhiều cho các đại lý rồi. Đây là nước cờ sai lầm và thiếu thực tế. Em ngu lắm". "Không sao Ricky, kinh doanh là thế". "Miên ạ, em thất bại hết lần này đến lần khác, và bây giờ phá sản rồi. Cái xe kia cũng sắp phải cho đi ở đợ rồi". Mỏ Neo bấm điện thoại: "Lam Vi, ở đâu đấy, anh cần em!". Miên biết rằng giờ phút này, Mỏ Neo cần Lam Vi. Lam Vi là thứ thuốc quên thực tại và diu con người ta vào bầu chân không trong vũ trụ. Nơi đó có cái hóc đen ngòm tham lam sẵn sàng nuốt chửng cả ảo giác và tri giác, cả sự sống lẫn cái chết.

Chiếc xe màu vàng vẫn đứng đó, vui vẻ trên màn hình. Nó không còn nữa, không phải bị thanh lý để Mỏ Neo trả nợ mà vĩnh viễn nằm dưới vực sâu, nát vụn, cô độc, dưới một chỗ ngoặt hiểm. Tất cả đều không biết Mỏ Neo có việc gì phải đi qua vách núi đó vào đêm hôm khuya khoắt như vậy. Lúc ấy là hai giờ sáng, theo phỏng đoán thì có thể là do lái xe buồn ngủ, gặp một cơn choáng hay một chướng ngại vật ảo giác. Và cái vực sâu hun hút, tối tăm, lạnh lẽo, ranh ma chỉ chờ có vậy, hứng trọn vẹn những gì thuộc về nó như ánh đèn hứng cánh thiêu thân vậy.

Miên vẫn đi làm, đều đặn, vẫn chiều chiều nhai bánh mì gối và cà chua bi, tối đóng chặt cửa và mở máy vi tính. Những lúc này, màu sắc sặc sỡ trên blog của Mỏ Neo như đưa cô vào một thế giới khác, đầy ảo ảnh buồn thương và điên khùng.

Trên Friendlist của Mỏ Neo lấp lánh hàng trăm gương mặt trẻ tuổi, xinh đẹp, mẫn cảm, tự tin, tràn đầy sức sống. Miên click chuột vào chính ảnh

mình. Trái với Friendlist hơn trăm người của Mỏ Neo, blog của Miên chỉ có một người bạn duy nhất. Cô mở to mắt khi nhìn thấy tin nhắn, bên cạnh là khuôn mặt rám nắng "Giờ này chắc chị ngủ say rồi. Có người bạn thân của em ở trên Lạng Sơn mời lên chơi. Anh này lập một công ty lớn trên đó, có ý muốn rủ em làm ăn chung. Em ẶNGƯỜI CÙNG CHUNG CỤ
DiLi

(Di Li tên thật là Nguyễn Diệu Linh, sinh năm 1978 tại Hà Nội. Tốt nghiệp Trường Đại học Ngoại ngữ HN, hiện là giáo viên Trường Cao đẳng Thương mại và Du lịch HN)

Một cái đầu màu hạt dẻ hiện ra sau cánh cửa gỗ sơn màu cánh gián vẻ hơi ngạc nhiên, theo sau là bộ ngực trần rám nắng với hình xăm mỏ neo màu đỏ và đen bên ngực trái: "Xin lỗi, làm ơn vặn nhỏ nhạc chút vì khuya quá rồi". Hàm răng sáng bóng kéo ra một độ dài vừa đủ lịch sự: "Xin lỗi chị, phiền hàng xóm quá".

Miên gặp Mỏ Neo lần đầu tiên trong một vụ nhỏ như thế. Miên vô thức click chuột vào cuốn album trong blog của Mỏ Neo, những tấm ảnh vô thức trôi, và sống động đến đáng sợ.

Miên sai những bước dài, chui tọt vào cầu thang máy và nhanh chóng nhấn số 10. Không may, một bàn tay đã chặn lấy cửa và nhanh nhẹn bước vào trong, nụ cười sáng bóng làm thân "Chị chờ chút, mình ở cùng tầng mà". Miên vô cùng dị ứng khi đứng trong cầu thang máy với người khác. Trong một mét vuông với những người xa lạ, cô thấy nghẹt thở lắm. Những tấm vật liệu được vắn vào trong, cùng vài anh công nhân mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Mỏ Neo cười cầu tài: "Sửa sai việc hôm qua đấy mà". Miên không hiểu. "Hôm qua chị phê bình nên em thuê thợ làm bộ phận cách âm". Miên càng ngơ ngác. Cô mới chuyển tới khu này được hơn nửa năm, còn Mỏ

Neo, mới nửa tháng, một tháng, hoặc có thể hơn. Chính xác là từ khi bị tiếng nhạc đêm hành hạ, cô mới bắt đầu nhận thức được căn hộ kè duy nhất có người ở.

Trong số những khu chung cư kè cận, khu nhà Miên ở có giá thuê rẻ nhất và chủ hộ già nhất có lẽ cũng chỉ 40 tuổi. Những cầu thang toả lên các tầng với từng cặp hai hộ khép kín, âm u và bí bách. Những cánh cửa gỗ màu cánh gián giống hệt nhau, đóng im ỉm, đơn điệu đến phát điên. Từ hồi đến đây, Miên không quen ai trong số vài trăm nhân khẩu cùng khối nhà.

Thằng hoặc cô đứng chung cầu thang máy với các cư dân của tầng trên hoặc tầng dưới. Họ đều trẻ, trẻ để cảm thấy hứng thú với những cánh cửa màu cánh gián khoanh vùng một thế giới riêng, trẻ để không thích chung đụng và chia sẻ.

Sau lần đổi mặt thứ hai ở cầu thang máy, thứ nhạc cấp ba kia đã chấm dứt. Lần giáp mặt kế tiếp, Mỏ Neo sang gõ cửa phòng Miên hỏi xem bên này có bị mất điện không. Không. Rõ ràng là đường điện bên kia có vấn đề. "Chị sống một mình à. Tuyệt vời đấy. Sống tự do là một trong những sản phẩm văn minh nhất của thế giới văn minh!".

Miên nhìn phần Interest trên blog của Mỏ Neo. Chỉ một từ duy nhất Mỏ Neo viết một cách hài hước Mien.com. Miên kết bạn với Mỏ Neo một cách tự nhiên theo lẽ trái tự nhiên nhất. Hôm đó Mỏ Neo lại gõ cửa. "Bên này có mất điện không chị?" - Mỏ Neo hỏi rồi cười xoà, vì khuôn mặt Miên lấp loá trong ánh nến đầy bực bội. "Hôm nay đúng sinh nhật em, đang định ra quán, chị đi cùng nhé? Mất điện lâu đấy".

Lũ bạn của Mỏ Neo vừa lịch sự vừa nhố nhăng. Có khoảng hơn chục đứa, cả nam lẫn nữ, chui vào một quán bar có tên là Funky Girl. Mấy đứa choẽ hai ngón tay làm điệu bộ của các rapper đường phố, đọc một đoạn rap dài trong đó có từ Funky Girl đọc chệch đi thành một chữ bậy bạ rồi cười rú lên. Miên giữ vẻ thản nhiên, cho dù Mỏ Neo có ý gài tụi kia sợ làm Miên phật lòng. Chả sao. Đề tài liên quan đến sex bao gồm những từ ám chỉ, vật

tượng trưng và các câu chuyện hài hước là thứ dễ khiến người ta hứng khởi nhất. Ở cơ quan cũ của Miên, nơi mà Miên làm ngay sau khi về nước, người ta nói chuyện sex từ sáng đến tối. Càng nhiều thời gian, các câu chuyện càng được sáng tạo, thêm thắt, những từ ngữ úp mở chỉ có Miên là không hiểu.

Trên đường về. "Chị hỏi điều này buồn cười lắm, chị chưa biết tên của em". "Ừ nhỉ, em là Gia Lương, một cái tên chương bộ, còn nếu để tên không thì nghe rất ngố. Chị cứ gọi em là Ricky, hồi còn đi học tại bạn em vẫn gọi vậy". "Trước em học bang nào?". "Trường Bowdoin, Massachusetts, tốt nghiệp được ba năm rồi". "Nghĩa là năm nay 25?". "Đúng. Em đoán em kém chị 5 tuổi. Chị làm thạc sĩ xong sao không ở lại?". "Thế sao em không ở lại?". Mỏ Neo ngúc ngoắc đầu: "Em khác. Sao chị chưa lấy chồng?".

Album trên blog mang tên Ricky vẫn vô thức trôi. Những hình ảnh hiện ra rồi biến mất. Tám ảnh chụp hôm sinh nhật Mỏ Neo có cả Miên, vài cậu bạn tóc vàng và một cô gái giơ ba ngón tay làm thành chữ Vi.

Có tiếng chuông điện thoại, song Miên không nghe, điện thoại ngừng một lúc rồi đổ hồi thứ hai, lần này Miên rút hết dây cắm và lục tìm một túi cà phê tan. Miên có gặp Lam Vi vài lần. Lam Vi bấm chuông cửa nhà Miên, không chào, xác xược: "Ricky bảo chị mở cửa cho em. Anh ấy có việc ở công ty không về được".

Có vài lần Mỏ Neo mời Miên sang chơi. Nhà Mỏ Neo đủ màu sắc như một phòng học mẫu giáo. Tạp chí, băng đĩa, quần áo, đầu mẫu thuốc lá, vỏ kẹo và chai lọ vắt vẻo mọi nơi tồ điếm vào không khí kỳ cục của căn phòng. Mỏ Neo chả có vẻ gì là ngượng nghịu, trái lại còn vút toẹt vỏ bao thuốc xuống đất ngang nhiên như chỗ công cộng. Miên đi đi lại lại và chân tay ngọ nguậy một cách đầy bản năng. "Em có muốn chị dọn dẹp giúp em đồng này không?". "Chị dọn suốt đời được à. Dọn xong ngày mai lại thế". Tuy nhiên Mỏ Neo cũng đưa chìa khoá phòng cho Miên. "Chị có thể vào nhà

bất kỳ lúc nào, và làm bất kỳ điều gì chị muốn". Nó ngoắc chiếc chìa khoá vào tay, lúc lắc người tiến lại phía Miên. Mỏ Neo ép sát Miên vào tường, và nắm chặt hai tay ra ý cảm ơn. Miên luống cuống khẽ ẩy nó ra xa rồi vội vã tiến về đồng báo cũ. Mỏ Neo khẽ huýt sáo vui vẻ, người vẫn lúc lắc một cách kỳ lạ với vẻ hung phần rõ rệt. "Chị yên tâm, em coi chị như chị gái của em". Vẫn dáng đi lúc lắc ngớ ngẩn, Mỏ Neo tiến về chiếc salon, đồ người xuống và hát ông ổng một bài tiếng Anh mà Miên chưa nghe thấy bao giờ.

Miên thấy vui vì có một người tin tưởng, giao cho cô cả chìa khoá nhà. Và thường thì cuối tuần, là những ngày Mỏ Neo đi vắng suốt, Miên mở cửa căn hộ của người bạn hàng xóm để dọn dẹp, dẫu biết rằng chỉ đến sáng hôm sau, những thứ hồ lớn kia sẽ lại xuất hiện như cũ.

Lam Vi khiến bất kỳ người nào khó chịu ngay từ lần gặp đầu tiên. Trượt đại học, mồm nói không ngoi nghỉ trừ lúc nhai kẹo cao su và hút thuốc, toàn lời lẽ bậy bạ và ngớ ngẩn, quần cặp trễ, áo quai treo, tóc tĩa hai tầng sợi ghi sợi vàng, móng tay dính cườm lóng lánh.

Miên mở khoá cửa cho Vi. Cô bé ào vào nhà, rút lon bia trong tủ lạnh bật nắp và gác cả đôi giày 9 phân lên mặt bàn. Không khí trong phòng ngột ngạt. Mỏ Neo luôn đóng tịt các cửa sổ khiến căn phòng như một thứ hầm trú ẩn của các giáo phái tà đạo. "Sao Ricky lại thích chơi với chị nhỉ?".

Lam Vi bắt đầu phả thuốc mù mịt khắp phòng, thản nhiên nhìn Miên. Cô không khó chịu vì câu hỏi thiếu tế nhị đó. Chẳng phải cô cũng có chung câu hỏi như thế với Lam Vi hay sao. Có lần Mỏ Neo bảo Miên: "Chị nhạt nhẽo thật đấy". Mỏ Neo cũng giống Lam Vi, luôn nói thẳng những câu rất thô lỗ. Nhiều người bảo Miên đẹp. Nhưng Mỏ Neo đã chứng minh ngược lại khi kéo Miên ra trước gương "Chị xem này, mọi đường nét của chị đều đẹp không chệ vào đâu được, nhưng khi ghép chúng vào với nhau thì cứ nhạt nhẽo thế nào ấy".

30 tuổi, Miên gần như chưa có bạn trai. Vài lần, Miên loáng thoáng thấy một anh chàng nào đó thất bại sau vài châu cà phê bình luận: "Đẹp nhưng

nhặt nhẽ thế nào ấy". Và bây giờ là Mỏ Neo, ngang nhiên lôi cô đến trước gương nói rằng cô nhạt nhẽo. "Chị sống nhạt lắm". Mỏ Neo lặp lại và bắt thân ôm chặt lấy Miên xoay một vòng, miệng cười khanh khách.

Lần thứ ba Miên gặp Lam Vi khi cô bé đang cười lên người Mỏ Neo. Đã một giờ sáng, và Miên ngủ được một giấc rồi. Cô chợt nhớ ra chiếc điện thoại để quên bên nhà Mỏ Neo lúc sang đó dọn dẹp. Nghĩ rằng người hàng xóm giờ này đã ngủ say, Miên lấy chìa khoá nhẹ nhàng mở cánh cửa màu cánh gián. Ngay khi cánh cửa vừa hé, những âm thanh chát chúa dội vào đầu óc đang mơ màng của Miên. Những tám cách âm dày đã khiến tiếng nhạc bị nhốt an toàn cùng với ánh đèn xanh đỏ đang nhấp nháy.

Miên hoa mắt. Cô lơ mơ thấy những hình thù kỳ dị lồm ngồm trên sàn nhà, bám vào tường, lê lét khắp mọi nơi. Cả Lam Vi và Mỏ Neo gằn như vẫn còn nguyên quần áo, đang rên rỉ những âm thanh man dại. Những khối đen khác quần quai trên salon, dưới sàn nhà trong vũ điệu quái đản và gập gáp đầy kích động của những con mèo hoang đêm trắng tròn, đều mang dáng vẻ quen thuộc mà Miên đã gặp một lần. Một cô bé trạc tuổi Lam Vi, với bộ ngực để trần, trên người lủng lẳng mỗi chiếc váy cộc gằn như sắp rơi xuống đất đang mãi miết tìm gì đó dưới sàn. Cô giờ đang thè lưỡi liếm những chiếc chân bàn một cách say mê. Đôi mắt ngậy dại nhưng long lanh thích thú, cô bé bò lồm ngồm lại gần gian bếp và bắt đầu liếm láp chân tường. Trên bàn ăn, một cô bé khác đang ngồi chồm chồm, tay bám chặt thành bàn, thỉnh thoảng lại gào rú một cách thảm thiết "Giữ chặt lấy em, em sắp lăn xuống bây giờ đấy". Căn phòng của Mỏ Neo ban ngày dễ thương như phòng học mẫu giáo giờ biến thành một hang động thuở hồng hoang, âm ứot thứ bản năng cuồng dại và ma quái.

"Bố mẹ em có hạnh phúc không?". "Rất hạnh phúc! Thậm chí sếp bố tặng sếp mẹ một chiếc lược thép cách đây 30 năm mà giờ sếp mẹ vẫn còn giữ". "Em có thấy mình được chiều quá đáng hay bị ngược đãi không?". "Hô hô! Nếu quá đáng thì đã không tiêu hoá nổi 16 năm học đầu". "Em quen những

người bạn kia bao giờ?". Cách đây một năm, người nọ tập hợp được người kia. Một hôm Ricky lên tiếng. Sóng chấn phát mưa ra rồi. Anh em thử bàn xem có trò gì mới không. Vậy là go go go, toàn đùa thông minh mà. "Em đã bao giờ bị bỏ rơi chưa?". Mỏ Neo tiến lại phía Miên, làm động tác muốn ôm cô vào ngực, dáng người vẫn lúc lắc một cách vui vẻ: "Chị thử nhìn xem. Em có đẹp trai không. Gái bu xung quanh đây". Mỏ Neo ngả người trên ghế sofa, giả đò làm điệu bộ khêu gợi. Rồi nó gi sát mặt đối diện với Miên, chùng không thể gần hơn được nữa" "Em chán chị lắm. Chị hỏi những câu nhạt nhẽo ấy làm gì? Chị muốn thay đổi gì ở em. Tốt nhất là hãy thay đổi cái thứ giấy bồi tường gớm ghiếc kia đi và làm cho tấm ga giường nhàu nhĩ thêm một tí. Bố mẹ em có địa vị và giàu có, nhưng nhạt nhẽo y như chị ấy. Và rồi em thấy cần phải thay đổi. Vì vậy hãy đốt lửa lên nào!". Mỏ Neo lắc lư người và mồm tự làm nhạc, nhảy một điệu kỳ dị. "Thôi đã Ricky! Vậy là em dùng ecstasy một năm rồi?". "Sao chị nói văn hoa thế, gọi là lắc, là bay, là cắn, như thế ấn tượng hơn. Không nghiện đâu, đừng sợ em. Thuốc lá không hút còn thèm chứ thứ kẹo này chỉ để vui thôi. Nhưng chị vẫn giúp em dọn dẹp nhà cửa chứ?". Khuôn mặt Mỏ Neo thoát biến đổi, đôi mắt trẻ thơ đầy biểu cảm và giọng nói có vẻ hơi lo lắng.

Miên vẫn sang dọn dẹp giúp Mỏ Neo. Cô như một bệnh nhân kinh niên nằm giữa bốn bức tường trắng toát, bỗng một ngày nọ phát hiện lối cửa sau có một khu vườn lạ, chứa đầy hoa dại và cả những bụi gai.

Cũng có lần Miên thuyết phục được người hàng xóm từ bỏ đám bạn. Đó là hai ngày nghỉ cuối tuần. Mỏ Neo khoá trái cửa, tắt điện thoại và sang nhà Miên. Ban đêm, Mỏ Neo ngủ trên chiếc salon màu ghi. Nhưng đôi mắt nó đã vô cảm, những mẩu chuyện của Miên như dội vào một bức tường đá. Không còn những câu pha trò vui nhộn và dáng đi lúc lắc kỳ dị. Có lần, Mỏ Neo giật phắt thân hình uể oải khỏi chiếc ghế, hoảng hốt mở tung các cánh cửa tủ và rới rít tìm thứ gì đó trong buồng tắm: "Em nghi rằng có ai đang nấp trong này. Có thể là thằng cha nào đó thích chị rồi muốn tìm cách thủ tiêu em". Những lời trấn an của Miên dường như vô ích. Trong giấc ngủ

thẳng thốt, Mỏ Neo luôn giật mình và gào rú thảm thiết: "Miên, có người muốn giết em!". Nhưng Miên vẫn kiên trì ngay cả khi nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Mỏ Neo lúc nhận cốc sữa từ tay Miên: "Biết đâu đã có đũa nào lén bỏ thứ gì vào đây thì sao?". Những cơn trầm cảm và ảo giác đầy hoang tưởng của Mỏ Neo đã khiến cuối tuần của Miên không chỉ có màu ghi như mọi ngày. Sự bất an lây lan sang cả Miên. Thế rồi, Mỏ Neo quay trở lại với cái hang động hoang dã sau cánh cửa màu cánh gián. Nó hưng phấn trở lại. Ánh mắt lúc nào cũng lấp lánh một cách kỳ dị. "Miên này, em mới tìm được một đối tác cực sộp. Sẽ mời công ty em phân phối độc quyền phần mềm ở miền Bắc". Về phần chân của Mỏ Neo bao trùm lên Miên.

Chiếc xe mui trần màu vàng chanh hiện ra choán hết màn hình. Miên click chuột cho hình ảnh đứng lại. Hôm đó là một chiều cuối thu, chỉ có gió và đám mây hanh hao chậm rãi. "Alô. Chị xuống đây đi. Em đang ở dưới sân". Miên thò đầu qua ô cửa sổ. Mỏ Neo đứng bên chiếc mui trần, vẫy tay hớn hờ. "Khoản trợ cấp cuối cùng để làm ăn đây, nhưng bây giờ không cần dùng tới nữa vì sắp ký được một món khá rồi. À quên, chị lên nhà thử cái này đi, thay cho mấy thứ nhạt nhẽo của chị". Nó xiết chặt hai tay Miên: "Em cảm ơn chị vì thời gian vừa qua". Mỏ Neo đưa cho Miên một hộp quà bọc giấy màu đỏ boócđô. Màu đỏ tươi của chiếc váy lụa mỏng manh như kết theo nụ cười bừng sáng của Mỏ Neo. Nước da Mỏ Neo không còn màu rám nắng hấp dẫn, nó tái lại và bắt đầu lộ đường gân xanh trên cánh tay gầy gò. Mỏ Neo huýt sáo vui vẻ ngồi sau vô lăng, lòng mắt in hình bầu trời xanh thẳm. Em sẽ chở chị đi bất cứ nơi nào chị muốn.

Hôm sau thì mẹ Mỏ Neo tìm đến, trách mắng nó đã xài tiền vào cái việc mua sắm vô lý. Bà là một phụ nữ sang trọng, dịu dàng nhưng nghiêm khắc. Hôm ấy Mỏ Neo về sớm hơn thường lệ. Miên cảm thấy một cuộc tranh cãi căng thẳng giữa bà và người hàng xóm bướng bỉnh sau cánh cửa gỗ dày. Khi bà rời khỏi khu chung cư, bực đến nỗi quên cả chào Miên, thì cũng là lúc Mỏ Neo ập sang, rơi xuống chiếc salon màu ghi như quả táo nẫu. "Em

thất bại rồi. Phía bên kia không ký nữa vì em thiếu một số giấy tờ pháp lý. Tưởng là chạy được nhưng...". Mỏ Neo phẩy tay, nhìn Miên như muốn khóc, như muốn tròng mắt bỗng dừng mù loà để khỏi phải nhìn thấy vạn vật xung quanh. Miên nói một câu nhạt nhẽo và hết sức vô nghĩa trong trường hợp này: "Thôi, thua keo này ta bày keo khác". "Không còn keo khác nữa. Để lấy uy tín với nhà cung cấp, em đã đầu tư quá nhiều cho các đại lý rồi. Đây là nước cờ sai lầm và thiếu thực tế. Em ngu lắm". "Không sao Ricky, kinh doanh là thế". "Miên ạ, em thất bại hết lần này đến lần khác, và bây giờ phá sản rồi. Cái xe kia cũng sắp phải cho đi ở đợ rồi". Mỏ Neo bấm điện thoại: "Lam Vi, ở đâu đấy, anh cần em!". Miên biết rằng giờ phút này, Mỏ Neo cần Lam Vi. Lam Vi là thứ thuốc quên thực tại và diu con người ta vào bầu chân không trong vũ trụ. Nơi đó có cái hộc đen ngòm tham lam sẵn sàng nuốt chửng cả ảo giác và tri giác, cả sự sống lẫn cái chết.

Chiếc xe màu vàng vẫn đứng đó, vui vẻ trên màn hình. Nó không còn nữa, không phải bị thanh lý để Mỏ Neo trả nợ mà vĩnh viễn nằm dưới vực sâu, nát vụn, cô độc, dưới một chỗ ngoặt hiểm. Tất cả đều không biết Mỏ Neo có việc gì phải đi qua vách núi đó vào đêm hôm khuya khoắt như vậy. Lúc ấy là hai giờ sáng, theo phỏng đoán thì có thể là do lái xe buồn ngủ, gặp một cơn choáng hay một chướng ngại vật ảo giác. Và cái vực sâu hun hút, tối tăm, lạnh lẽo, ranh ma chỉ chờ có vậy, hứng trọn vẹn những gì thuộc về nó như ánh đèn hứng cánh thiêu thân vậy.

Miên vẫn đi làm, đều đặn, vẫn chiều chiều nhai bánh mì gối và cà chua bi, tối đóng chặt cửa và mở máy vi tính. Những lúc này, màu sắc sặc sỡ trên blog của Mỏ Neo như đưa cô vào một thế giới khác, đầy ảo ảnh buồn thương và điên khùng.

Trên Friendlist của Mỏ Neo lấp lánh hàng trăm gương mặt trẻ tuổi, xinh đẹp, mẫn cảm, tự tin, tràn đầy sức sống. Miên click chuột vào chính ảnh mình. Trái với Friendlist hơn trăm người của Mỏ Neo, blog của Miên chỉ có một người bạn duy nhất. Cô mở to mắt khi nhìn thấy tin nhắn, bên cạnh

là khuôn mặt r ám nắng "Giờ này chắc chị ngủ say rồi. Có người bạn thân của em ở trên Lạng Sơn mời lên chơi. Anh này lập một công ty lớn trên đó, có ý muốn rủ em làm ăn chung. Em vẫn nuôi ý định làm lại từ đầu chứ không muốn đi làm thuê. Em biết chị giận em, nhưng lần này em sẽ từ bỏ "nó". Em hứa đấy. Bây giờ là 12h đêm, em sẽ đi luôn bây giờ mà không cần chờ trời sáng. Đừng lo cho em, lúc về em sẽ mua tặng chị một món quà đặc biệt ở chợ biên giới. Chị cứ ngủ đi nhé. Hẹn gặp lại chị ngày mai". Tin nhắn được gửi cách đây một tuần, đúng vào ngày chiếc xe màu vàng vĩnh viễn ngủ yên dưới vực thẳm.

Di Li

Người làm ảo thuật trên chuyến tàu đi Saint Peterburg

TP- Thục đặt chiếc va li lên sân ga ẩm ướt rồi rất nhanh, ôm chặt chiếc sắc vào ngực. Thuý vung vẩy chiếc túi du lịch nhỏ, trong có một bộ quần áo mỏng dính và vài lon bia, luôn miệng chỉ đạo "Vớ tiền đâu rồi, cất hết đi, chỉ bỏ ra ít tiền lẻ thôi..."

Khỏ quá, sao vé tàu lại để chung với vé máy bay... Tập trung vé tàu ra đây... Thế. Hộ chiếu cất vào ngăn nhỏ kia. Nhớ đấy. Ai bảo đưa hộ chiếu đừng đưa".

Chị Oanh già nhìn làn khói xám tỏa ra từ điều thuốc Parliament trên môi Thuý sợ chết khiếp. Từ lúc gặp Thuý, Oanh lo bảo vệ ví tiền và hộ chiếu hơn cả tính mạng. Vào điện Kremlin, xuống Metro, lên Plaza, cứ ba phút một lần, Oanh cúi xuống nhìn chiếc sắc giả da cá sấu treo lưng lẳng trước

ngực.

Đã vậy, dọc đường đi, thi thoảng Thuý lại củng cố tinh thần cảnh giác cao độ cho Thục và Oanh bằng những câu chuyện vụ án rừng rợn ở Mat. Câu chuyện nhẹ nhàng nhất lúc họ ngồi nhai bánh mì và uống nước lúa mạch đen ở nhà chờ là toàn bộ của nả trong một toa tàu đã bốc hơi trước khi đám hành khách thức dậy ngơ ngẩn trong khí ê te.

“Mà cái chất ê te bên này khiếp lắm. Nó làm con người ta đờ mắt một tuần mới hồi phục trí nhớ”. Thục đã bật cười, nhìn bạn âu yếm. Cái chữ “bên này” được Thuý sử dụng bất cứ lúc nào để thay thế cho một tính từ so sánh. Mười năm trước, Thuý hay gửi thư cho Thục qua đường bưu điện, sau thay thế bằng thư điện tử, rồi chat trên Yahoo Messenger và dần dần tịt hẵn vì đôi bên đều bận.

Thuý thường tả cho Thục những thảm lá vàng rơi trước cổng Đại học Lô-môn-ô-xốp mà từ đó nhìn xuống sông Matxcova trải dài như vệt nắng xanh, những bông tuyết mềm rơi lả tả trên đại lộ Nikitsky, những buổi chiều hè đi shopping trong siêu thị Stockman mua đủ thứ quần áo thời trang (Thuý có gửi về cho Thục vài chiếc vì rẻ lắm, lại là hàng hiệu) và đặc biệt là những người bạn đồng nghiệp rất dễ thương, lúc nào cũng làm như Thuý còn bé lắm, cần phải dạy bảo.

Thế rồi Thục kiên gan không hề hé môi về chuyện công tác gần ngày. Thục liền gọi một chiếc taxi, đưa cho người tài xế chiếc bì thư. Xe chạy lâu lắm, nhưng Thục chẳng để ý. Những tưởng tượng về vài tình huống bất ngờ thú vị lúc gặp lại người bạn tiểu học khiến tim Thục nhảy nhót như đánh lô tô, có khi lại mỉm cười vu vơ khi người tài xế kín đáo quan sát Thục.

Xe thả Thục trước một khu chung cư cũ kỹ, có bức tường vàng sẫm bao quanh, bên phải là một nhà máy với những cột ống khói to đùng, đen kịt, bên trái là cánh rừng thưa thưa buồn tẻ. Thục ngơ ngẩn đi vào sân trước, chân dẫm lên những vũng nước nâu sẫm lấp xấp cùng lá cây, vỏ bao nylon và giấy báo cũ.

Còn sau đó, Thục chẳng nhớ gì nữa hết, chỉ lảng máng những căn phòng lúp

xúp như ký túc xá sinh viên, tường dán báo cũ, những cô gái tóc đen, da vàng ngả ngón, kéo nhều thêm vài rúp từ chiếc ví nhàu nát hoặc của những gã đàn ông tóc vàng béo ị hoặc của những tay thanh niên da vàng bặm trợn. Thuý mặt mũi bầm tím đang đu người theo nắm tóc nắm trong tay gã đàn ông cao lớn. “Một tuần nữa không trả thì gọi điện cho mẹ mày chuẩn bị mà chở xác con gái về nước nhé. Làm đi không đủ tiền phân sáp”.

Nhìn thấy Thục, Thuý kinh ngạc, sững sờ, tê tái rồi lớn tiếng mắng át đi “Sao đến mà không báo trước. Dám đi taxi một mình có ngày nó cho mất xác”. Thục ôm chầm lấy bạn “Ngày kia tao về. Mày dẫn tao đi Saint Peterburg chơi một chuyến nhé”.

Thuý xông xáo xếp hành lý của Thục và Oanh vào khoang. Chiếc dót giường tầng một được nâng lên, ở dưới là hộp đồ chứa hành lý. Oanh khoái chí cười khanh khách “Thế này là an tâm rồi. Đứa nào có gan xịt ê te cũng không qua mặt cái Thục được. Nó nặng gần bảy chục ký cơ mà”.

Một thanh niên người Nga vào sau, anh ta tóc quăn vàng, chừng 30 tuổi, dáng người mảnh khảnh và đôi mắt xanh biếc, phẳng lặng như mặt sông Matxcova. Anh ta chỉ có một chiếc túi ka ki cũ kỹ nên không quan tâm đến chuyện cất đồ như tụi Thục.

Thấy ba cô gái, người hành khách nhoẻn cười làm thân, nụ cười hiền khô và trông tội tội. Oanh đưa mắt nhìn Thục đầy ý nghĩa, ý rằng may mắn, không phải qua đêm trên tàu chung với một gã võ biền thô thiển nào đó.

Người hành khách lạ mặt bắt đầu nói vài câu gì đó và Thuý dịch lại “Anh này hỏi mọi người có thích xem ảo thuật không. Anh ấy là nhà ảo thuật”.

Tức thì nhà ảo thuật rút từ chiếc túi kaki vài chiếc khăn màu nhàu nát.

Thoắt cái, những chiếc khăn biến mất, rồi anh ta ra hiệu, những chiếc khăn đã được thắt thành nơ ngay ngắn, nằm chễm chệ trên đầu ba nữ hành khách.

Vài giây sau, chiếc khăn vụt biến thành bộ bài tây. Đôi tay mềm mại của nhà ảo thuật vừa tung hứng vừa tráo bài thoăn thoắt, rồi trong khi các cô còn đang hoa mắt, 52 lá bài được lật lên, ngạc nhiên thay, chỉ toàn là Quy

cơ.

Thực quan sát thật kỹ, nhà ảo thuật chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi vải sợi thô hơi cũ, anh ta lấy đầu ra lăm đao cụ, từ vòng sắt, bóng bay, bóng bàn cho đến những con rối hình Marusca ngộ nghĩnh. Thực cũng từng được một người bạn tặng cho bộ ảo thuật sau khi anh này đi Trung Quốc về.

Chỉ cần vài phút, Thực đã có thể biểu diễn được hàng chục trò ảo thuật biến hoá từ khăn tay, đồng xu, bài tây và đủ thứ lật vật khác. Thì ra các nhà ảo thuật đại tài đều sở hữu những đao cụ công nghệ cao bí mật.

Thực vẫn vô cùng hâm mộ những nghệ sĩ mà từ đôi tay, ánh mắt của họ đều toát lên một thứ nghệ thuật thần bí siêu phàm và quyến rũ. Đặc biệt là những nhà ảo thuật rong như chàng thanh niên người Nga này, vừa có vẻ cao quý, lãng mạn của người nghệ sĩ, vừa gợi lên sự thương cảm, xót xa cho một kiếp người lang bạt.

Giờ thì Thực không còn nhìn thấy những nghệ sĩ xiếc lang thang, người hát rong hay nhà ảo thuật ở vườn hoa, công viên nữa. Sự biến mất của họ cũng đầy bí ẩn. Chính là những người như Thực đã làm họ biến mất khi thay thế sự thương thức cũng các loại hình nghệ thuật này nhưng ở một nơi cao cấp, sang trọng hơn.

Tuy nhiên, ở một thành phố rộng lớn như Matxcova, nơi những chiếc xe Rolls Royce kính đen hể cứ đỗ đèn đỏ là có vài chú bé tóc vàng như thiên thần chạy ra xịt nước lên thành xe, hối hả lau lau chùi chùi để rồi khi đèn xanh xuất hiện, chỉ có tiếng rú ga êm ái và làn khói thơm lừng xộc ra từ đuôi xe thay vì vài rúp lẻ, những nghệ sĩ đàn rong, xiếc rong vẫn tồn tại. Họ ở khắp nơi, cả dưới hầm đi bộ dẫn sang điện Kremlin, nhận từ đô la cho đến rúp lẻ. Chàng thanh niên này có lẽ cũng đến từ một nơi như thế.

Và sáng mai sẽ đặt chiếc túi kaki cũ trong một góc sân nào đó của Cung điện mùa hè, tươi tắn biến năm giấy vụn thành bó hoa đủ màu sắc tặng khách du lịch để đổi lấy năm bạc lẻ đủ trả tiền cho bữa tối và phòng trọ. Chàng thanh niên nhoèn miệng cười chỉ cái gì đó trên cổ Thực. Thực đưa tay lên, hốt hoảng “Thôi chết, chiếc dây chuyền của tao”. Ảo thuật gia xoè

tay, chiếc dây mặt rubi đỏ tía đã nằm gọn trong lòng bàn tay hồng hào và mịn màng như tay con gái. Thuý và Oanh vỗ tay “Giỏi quá.

Ảo thuật Nga siêu thật”. Thục đỏ mặt ngượng nghịu “Cứ tưởng rơi mất. Đây là chiếc dây chuyên may mắn. Rubi chỉ hợp với người sinh tháng bảy”. Thuý giải thích cho nhà ảo thuật hiểu đại ý đây là một kỷ vật do bà ngoại để lại cho Thục, mà hồi bé cả hai đứa cứ sà vào lòng bà để “xem một tí”.

Viên rubi to bằng chiếc cúc áo, và bất kỳ một nhà kim hoàn mới vào nghề nào đều đoán được giá trị của nó khi vừa xem qua. Nhiều người khuyên Thục không nên đeo nó khi đi xa vì quá nguy hiểm. Nhưng Thục lại cho đó là một thứ bùa hộ mệnh mà bà để lại.

Nhà ảo thuật à lên khi nghe giải thích ý nghĩa của viên rubi. Thấy ba khán giả bắt đầu lảng dần các màn biểu diễn, anh ta té nhị dừng lại và cởi giày, sắp xếp chiếc gối, vè sửa soạn đi ngủ. Từ lúc gặp Thuý đến giờ, chỉ vè vện có sáu tiếng đồng hồ, nên Thục chưa kịp hỏi điều gì.

Thục kéo Thuý ra ngoài hành lang, xót xa đặt tay lên những vết bầm tím. Thuý nhắm mắt nhìn ra cánh rừng hàn đới lúp xúp vài khu vườn kính tối tàn trông củ cải đỏ nhờ nhờ trong bóng đêm, tay bám chặt vào thành tàu “Mày thất vọng về tao lắm nhỉ.

Nhưng xin mày, đừng kể với ai ở nhà. Tao không muốn thế này. Không muốn”, giọng Thuý gắt lên, đùng đục. Thục dụi dàng “Đến Peterburg, mình nói chuyện này sau, hãy cứ chơi một ngày cho đã. Rồi trước khi về, mày kể lại mọi chuyện cho tao nghe. Nếu mày cần bất cứ điều gì...”.

Nhà ảo thuật và chị Oanh già đã ngủ say. Thục nằm ở tầng một còn Thuý tầng hai. Âm thanh đều đặn của đoàn tàu va vào đường ray khiến Thục chìm vào giấc ngủ dễ dàng.

Trong mơ, Thục thấy cả ba mặc những bộ váy màu ánh bạc dát vàng rực rỡ, chiếc váy xoè có gọng nặng chịch khiến khó khăn lắm Thục mới đi được một bước. Họ đang đứng trên thềm Cung điện mùa đông và chờ đợi cái gì đó. Một cỗ xe ngựa sáu tuần mã phi đến. Xa giá cũng được dát vàng,

lấp lánh và uy quyền như cỗ xe của thần thánh.

Một người trẻ tuổi bước xuống. Là Sa hoàng, ngài đội vương miện tròn xoay nạm 12 viên ngọc quý màu hổ phách, cổ áo xanh nhạt của ngài dựng lên ôm lấy mớ tóc loăn xoăn và khuôn mặt thanh tú. Khuôn mặt ngài quen quen. Trời ạ, là khuôn mặt của nhà ảo thuật.

Ngài bước tới, tiến thẳng lên bậc tam cấp rồi đưa tay về phía Thục. Ngài bế Thục lên xe ngựa. Mớ tóc quăn mềm mại chạm vào má Thục buồn buồn. Thục hãnh diện vén rèm vẩy hai bạn đang đứng ngẩn tò te trên bậc thềm. Xe ngựa bắt đầu chuyển bánh. Chợt Thục thấy Thuý và Oanh cứ thế chạy đằng sau gọi tên Thục.

“Dừng lại đã”, Thục bảo Sa hoàng. Nhưng cỗ xe lại chạy nhanh hơn và càng lúc càng xóc, xóc kinh hồn. Nó vòng ra sân trước, phi nước đại trên phố không một bóng người rồi phóng thẳng lên cầu. Đã đến giờ cho tàu bè qua lại, chiếc cầu tự động nâng lên, nứt làm đôi, cỗ xe ngựa theo đà lao thẳng xuống mặt sông Neva đen ngòm.

Dòng nước đen lạnh như băng nuốt lấy Thục. Thục vùng vẩy, hét lên và bùng tỉnh. Trời đã sáng. Một người phụ nữ Nga to béo đang đứng trước mặt Thục. Bà ta mặc đồng phục của nhân viên đường sắt.

Người Thục đầy nước. Thục nhìn xô nước trên tay bà ta, đầu nặng chịch, lại có tiếng vo vo gì đó trong tai. Có thể mãi đến sau này, Cung điện mùa đông và sông Neva vẫn là một cơn ác mộng đối với Thục. Cả ngày hôm đó, bọn Thục nằm bẹp ở khách sạn.

Cả ba đã bị đánh thuốc mê, dĩ nhiên trừ ảo thuật gia. Thuý không bị mất gì hết, vì Thuý dùng thẻ tín dụng. Còn Thục và Oanh, là toàn bộ của nả giữ gìn suốt cả chuyến đi đã được cất gọn ghẽ trong hộp chứa đồ dưới đất giường. Thục chợt sờ tay lên cổ. Ôn Trời, nó vẫn còn nguyên. Thục thầm biết ơn nhà ảo thuật và sự may mắn của viên rubi.

Ngày hôm sau, Thuý đưa Thục và Oanh ra sân bay. Mặt Thuý rầu rĩ, đôi lúc hốt hoảng và nhìn Thục len lén như định nói điều gì. Thục biết Thuý cảm thấy có lỗi khi không bảo vệ được bạn. Lúc vào nhà chờ, Thục xiết

chặt tay Thuý, giọng cố hài hước “Không sao đâu, tao vẫn còn viên rubi là may rồi.

Người ta vẫn còn nhân đạo chán”. Mắt Thuý rân rấn nước. Thục an ủi “Rồi mai kia mày cố gắng về nước, mình sẽ gặp lại.” Thục đi vào phòng chờ.

Khi đoàn khách đã rục rịch xếp hàng trước cửa lên máy bay, Thục chợt nhìn thấy chiếc áo mình đang khoác trên người là của Thuý đưa cho mượn tạm vì sợ Thục lạnh.

Thục vội vàng quay lại, với hy vọng mong manh rằng Thuý vẫn còn đứng đâu đó ngoài sảnh. Quả nhiên, Thuý vẫn còn ở đó, nhưng đang giằng co với một người đàn ông tóc vàng.

Người này tát Thuý một cái khiến Thuý ngã văng xuống đất, để lộ khuôn mặt của anh ta giữa sảnh sân bay Domodevodo sáng choang, rõ như được scan với độ phân giải 1000 DPI, là nhà ảo thuật lang thang.

Thục chạy như bay về phía đoàn người xếp hàng như sợ chiếc máy bay sẽ bỏ mình ở lại. Đằng sau loáng thoáng tiếng người kêu tên Thục. Lúc máy bay cất cánh, tai Thục ù đi.

Cánh máy bay chao thành một đường vòng, cho hành khách tận hưởng những phút cuối cảnh Matxcova sáng lộng lẫy trong ánh đèn trước khi bay vào đám mây mù sâu thẳm.

Nguồn: Tiền Phong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 4 năm 2007